

**Această traducere a fost realizată cu sprijinul
Consortio Casa del Traductor, Tarazona, Spania.**

Roberto Bolaño

**O POVESTIOARĂ
LUMPEN**

Traducere din limba spaniolă
de
SIMONA SORA

Redactori Alina Hlinski și Diana Crupenschi
Tehnoredactor Constantin Niță
Coperta seriei Paul Ungureanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOLAÑO, ROBERTO

**O povestioară lumpen / Roberto Bolaño ; trad. din spaniolă
de Simona Sora. - București : Univers Publishing House, 2017
ISBN 978-606-771-077-9**

I. Sora, Simona (trad.)

821.134.2(83)-31=135.1

ROBERTO BOLAÑO

UNA NOVELITA LUMPEN

Copyright © Roberto Bolaño, 2002

All rights reserved.

© Editura UNIVERS, 2017, pentru prezenta traducere

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-771-077-9

Pentru Lautaro și Alexandra Bolaño

Orice text este o porcărie. Ființele alea care apar de nicăieri și încearcă să exprime orice le trece prin cap sunt niște porci. Toți scriitorii sunt niște porci. Mai ales cei de acum.

ANTONIN ARTAUD

I

11/11/11

11/11/11

Acum sunt mamă și femeie căsătorită, însă nu cu mult timp în urmă eram o delincventă. Fratele meu și cu mine am rămas orfani. Într-un fel, asta explică totul. Nu aveam pe nimeni. Și totul s-a petrecut de pe o zi pe alta.

Părinții noștri au murit într-un accident de mașină în timpul primei vacanțe pe care și-o petreceau singuri, pe o șosea aproape de Napoli, cred, sau pe o altă șosea îngrozitoare din sud. Mașina noastră era un Fiat galben, luat la mâna a doua, care însă părea nou. A rămas din ea doar un morman gri de fiare. Când am văzut-o, în cimitirul de mașini al poliției, unde se aflau și alte mașini accidentate, l-am întrebat pe fratele meu ce culoare avea.

- Nu era galbenă?

Fratele meu mi-a răspuns sigur că da, sigur că era galbenă, dar asta înainte. Înainte de accident. Coliziunile deformează culoarea sau deformează felul nostru de a percepe culoarea. Nu știu ce-a vrut să spună cu asta. L-am întrebat. Mi-a răspuns: lumină... culoare... tot. Mi-am zis că bietul de el era mai lovit ca mine.

În noaptea aia am dormit într-un hotel, iar a doua zi ne-am întors la Roma cu trenul, împreună cu ceea ce rămăsese din părinții noștri, însoțiți de o asistentă socială sau o educatoare sau o psiholoagă, nu știu ce era, fratele meu a întrebat-o, dar eu n-am auzit răspunsul pentru că mă uitam pe fereastră, la peisajele care se schimbau unul după altul.

La înmormântare a apărut doar o mătușă, sora mamei, iar din spatele mătușii s-au ivit fetele ei îngrozitoare. Nu mi-am luat ochii de la mătușă cât a durat totul (nu prea mult) și de câteva ori mi s-a părut că văd un zâmbet abia schițat pe buzele ei, o dată chiar un zâmbet întreg, și atunci am știut (cu toate că, în realitate, o știam deja dintotdeauna) că eu și fratele meu eram singuri pe lume. Înmormântarea a fost scurtă. La ieșirea din cimitir am sărutat-o pe mătușă și pe verișoarele noastre, iar de-atunci nu le-am mai văzut niciodată. În timp ce ne îndreptam spre stația de metrou cea mai apropiată, i-am spus fratelui meu că am văzut-o pe mătușă zâmbind, că se hlizise de-a dreptul în timp ce se coborau sicriele în groapă. Mi-a răspuns că și el remarcase.

Din acel moment, zilele s-au schimbat. Vreau să spun, scurgerea zilelor. Vreau să spun, ceea ce unește și în același timp marchează granița dintre o zi și alta. Deodată, noaptea a încetat să mai existe și totul a fost un continuu de soare și lumină. La început, am crezut că totul era din pricina oboselii, a șocului produs de dispariția bruscă a părinților noștri, însă când i-am povestit fratelui meu, mi-a spus că și lui i se întâmplă la fel. Soare și lumină și explozia ferestrelor.

Am ajuns să cred că o să murim curând.

Viața noastră și-a urmat însă cursul în parametrii stabiliți înainte de moartea părinților noștri. În fiecare dimineată, ne duceam la școală. Vorbeam cu cei pe care-i socoteam prieteni. Învățam, nu mult, dar învățam. După câteva formalități, nu foarte complicate, pensia tatei a ajuns în buzunarele noastre. Așteptam mai mulți bani, așa că am protestat. Într-o dimineată, în fața unui funcționar care încerca să ne explice motivul pentru care, pe când trăia, tatăl nostru primea o anumită sumă de bani, iar după moartea lui nouă ne revenea mai puțin de jumătate, fratele meu a început brusc să plângă. L-a înjurat pe funcționar și au trebuit să-l scoată cu forța din birou. Nu e drept, țipa fratele meu. Asta e legea, am auzit vocea amărâtului de funcționar din spatele meu.

Am început să-mi caut de lucru. În fiecare dimineată cumpăram ziarul, citeam în curtea școlii pagina cu oferte de muncă și subliniam ce mă interesa. După-amiaza, după ce mâncam ceva, ieșeam din casă și nu mă întorceam până ce nu treceam pe la toate adresele notate. Cele mai multe oferte erau pentru târfe, sub acoperire sau nu, dar eu nu sunt o târfă, am fost o delincventă, dar nu o târfă.

Într-o zi, mi-am găsit de lucru într-un coafor. Spălam părul clientelor. Nu tundeam, dar eram atentă la felul în care o făceau ceilalți și mă pregăteam pentru viitor. Fratele meu mi-a spus că e aiurea să mă apuc să muncesc, și că ajutorul pentru orfani ne ajungea ca să trăim fericiți. Orfani, te apuca râsul când te gândeai la asta. Ne-am apucat să facem calcule. De fapt, puteam trăi, însă lipsindu-ne de aproape tot. Fratele meu mi-a

spus că el poate renunța la trei mese pe zi. M-am uitat la el fără să știu dacă e serios sau glumește.

- De câte ori pe zi mănânci?

- Trei. Patru.

- Și de câte ori zici că ești dispus să mănânci de-acum încolo?

- O dată.

Peste o săptămână, fratele meu a început să lucreze într-o sală de forță. Seara, când ne întorceam acasă, vorbeam și făceam planuri. Uneori, mi se întâmpla să visez că voi avea propriul meu coafor. Aveam motivele mele să cred că viitorul e de găsit în micile saloane de coafură, în buticuri, în prăvăliile de discuri, în barurile minuscule și foarte selecte. Fratele meu spunea că viitorul e în informatică, însă pentru că lucra într-o sală de forță (mătura, freca podelele și toaletele), a început să tragă de fiare și să facă toate chestiile alea care dezvoltă musculatura.

Încetul cu încetul, am uitat de școală. Uneori, dimineața, eu nu mă duceam la liceu (nu puteam suporta lumina continuă), alteori frate-miu nu ajungea la școală. Cu timpul, am început să rămânem amândoi acasă diminețile, tânjind după școală, dar fiind incapabili să ieșim din casă, să luăm autobuzul, să intrăm fiecare în clasa lui, să deschidem cărțile și caietele din care oricum n-aveam să învățăm nimic.

Ne omoram timpul uitându-ne la televizor, mai înăi la interviuri, apoi la desene animate, în cele din urmă la programele matinale de discuții, conversații și știri despre celebrități. Despre asta însă voi povesti mai încolo. Televizorul și video-ul ocupă un loc important în

povestea asta. Chiar și azi, după-amiaza, când dau drumul la televizor, mi se pare că o văd în ecranul stins pe tânăra delincventă care eram pe vremuri, însă viziunea nu ține mult, doar până ce aparatul se aprinde. Fără îndoială, în acele clipe pot vedea ochii persoanei care am fost, îi pot vedea părul, buzele batjocoritoare, pomeții înalți și reci, gâtul care pare și el de marmură rece, iar viziunea reușește aproape întotdeauna să mă înghețe.

Pe atunci, datorită slujbei pe care și-o luase la sala de forță, fratele meu căpătase un obicei curios:

– Vrei să vezi ce mușchi am făcut?

Își scotea cămașa și îmi arăta mușchii. Cu toate că era frig și nu aveam încălzire, își scotea cămașa sau tricoul și-mi arăta niște mușchi care se înălțau timid din corpul său, ca niște tumori, niște protuberanțe ce n-aveau nimic în comun cu imaginea mea despre corpul lui de adolescent slab și jigărit.

O dată mi-a spus că visa să devină Mister Roma, apoi Mister Italia și apoi Mister Univers. Eu i-am râs în nas și i-am spus verde în față ce cred. Ca să fii Mister Univers ar fi trebuit să te antrenezi de la zece ani, i-am zis. După mine, culturismul era ca șahul. Fratele meu mi-a răspuns că așa cum eu visam să am un mic salon de coafură, și el avea dreptul să viseze un viitor mai bun. Asta a fost cuvântul pe care l-a folosit: *viitor*. M-am dus la bucătărie și am pus mâncarea pe foc. Spaghete. Apoi am pus farfuriile și tacâmurile pe masă. Tot gândindu-mă întruna. În cele din urmă, i-am spus că pe mine nu mă interesează viitorul, că îmi trec tot felul de lucruri prin cap, dar că aceste lucruri, dacă mă gândesc mai bine, nu au niciodată de-a face cu viitorul.

- Și atunci cu ce au de-a face? a răcnit frate-miu.

- Cu nimic.

După asta ne uitam la televizor până adormeam.

Pe la patru dimineața, mă trezeam brusc, îngrozită. Săream din fotoliu, adunam farfuriile murdare de pe masă, le spălam, făceam curățenie în cameră, făceam curățenie în bucătărie, mai puneam o pătură pe frate-miu, dădeam sonorul televizorului mai încet, mă aplecam peste fereastră și priveam strada, cu cele două rânduri de mașini parcate de fiecare parte, și nu-mi venea să cred că era încă noapte, că acea incandescență era noaptea. Era același lucru dacă închideai ochii sau dacă îi țineai larg deschiși.

II

La puțin timp după aceea, fratele meu a închiriat un film porno pe care l-am văzut împreună. Era oribil și i-am spus. A fost de acord. Ne-am uitat până la sfârșit, după aceea am comutat pe emisiunile de la televizor și ne-am uitat mai întâi la un serial american, iar apoi la un concurs. A doua zi, fratele meu a returnat filmul și a închiriat altul. Tot porno. I-am spus că n-avem bani să închiriem un film pe zi. El n-a zis nimic. Când l-am întrebat de ce închiriasă încă un film de felul ăla, mi-a răspuns că o făcuse ca să învețe.

- Ce să înveți?

- Cum se face amor, mi-a răspuns fratele meu fără să mă privească.

- Nu se învață nimic din filme deocheate, i-am zis eu.

- Nu fi așa de sigură, mi-a spus el cu o voce răgușită pe care nu i-o mai auzisem până atunci.

Ochii îi străluceau. Apoi s-a apucat să facă exerciții pe podea, flotări, chestii de genul ăsta, și, pentru a doua oară, mi s-a părut c-a înnebunit. M-am gândit că n-ar trebui să fiu atât de dură cu el. I-am spus că s-ar putea ca el să aibă dreptate și eu să mă înșel, poate că el era pe

calea cea bună. „Tu ești încă virgină?” m-a întrebat de pe podea. „Sunt”, i-am spus. „Și eu”, a mai zis. I-am spus că, la vârsta lui, ăsta era lucrul cel mai normal.

În noaptea următoare, în casa noastră rula un nou film porno. Eu am adormit în timp ce-l urmăream. Înainte de-a închide ochii, m-am gândit că o să visez porcăria aia de la televizor, dar, în loc de asta, am visat un deșert. Mergeam prin deșert, pe jumătate moartă de sete, iar pe umăr aveam un papagal alb, un papagal care zicea: „Nu pot zbura, îmi pare rău, iertați-mă, nu pot zbura”. Spunea asta pentru că, într-un alt moment al visului, eu îi cerusem să zboare, era prea greu (cântărea cel puțin cinci kilograme, era un papagal mare) ca să-l car tot timpul, însă papagalul nu se mișca sub nici o formă de pe umărul meu, iar pașii îmi erau din ce în ce mai șovăielnici, tremuram din ce în ce mai tare, mă dureau genunchii, tălpile, încheieturile, stomacul, gâtul, mă simțeam ca și cum aș fi avut cancer și, în același timp, ca și cum aș fi alergat, o fugă interminabilă și epuizantă, ca și cum papagalul alb mi-ar fi supt ochii, proprii mei ochi, încercând să-i aspire, chiar așa, nu să-i ciugulească, iar din când în când mă încuraja, îmi spunea: „Curaj, Bianca”, dar în general își ținea pliscul închis, iar eu știam că atunci când voi cădea pe nisipul fierbinte și voi muri de sete, abia atunci el va catadicsi să zboare și va lăsa în urmă deșertul ăsta spre a căuta un alt deșert, va lăsa în urmă rămășițele mele agonice spre a căuta alte rămășițe, mai puțin agonice, va lăsa în urmă leșul meu pentru totdeauna, pentru totdeauna.

Când m-am trezit, fratele meu dormea în fotoliul lui, iar pe ecran se vedea doar o mare cenușie, niște dungi

negre și gri, ca și cum o furtună s-ar fi apropiat de Roma și doar eu eram în stare s-o văd.

Cu timpul, am început să-l însoțesc pe frate-miu în escapadele lui prin videocluburi. Dimineața, în timpul orelor de curs, în vreme ce puștii de vârstă noastră învâțau, furau, se drogau sau se prostituau, eu am început să frecventez videocluburile din cartier și din cartierele vecine, la început cu fratele meu, care încerca să găsească filmele uitate ale Tonyei Waters, o actriță porno de care se îndrăgostise și ale cărei peripeții începuse să le cunoască pe de rost, iar mai apoi singură, deși eu închiriam filme porno numai atunci când fratele meu mă însărcina să-i găsesc unul anume, de pildă unul dintre filmele lui Sean Rob Wayne, care lucrase de două ori cu Tonya Waters și a cărui carieră cinematografică avea, din acest motiv, pentru fratele meu, o importanță specială, ca și cum tot ce-ar fi avut o oarecare legătură cu Waters ar fi devenit demn de atenție.

N-a fost o surpriză pentru mine să descopăr că îmi plăceau videocluburile. Nu atât cele din cartierul nostru, cât cele din alte cartiere; acestea din urmă îmi plăceau chiar mult. Prin asta, mă deosebeam de fratele meu, care frecventa doar videocluburile apropiate de casă sau pe cele aflate pe drumul de acasă spre sala de forță unde lucra. Familiaritatea îi făcea bine fratelui meu.

Mie, dimpotrivă, îmi plăcea să intru în locuri necunoscute, stabilimente plastificate, igienice, cu mulți clienți, stabilimente de categorie joasă, cu un singur angajat, de origine balcanică sau asiatică, unde nu mă cunoștea nimeni. În acele zile, am încercat ceva ce semăna dacă nu cu fericirea, măcar cu entuziasmul, mergând pe jos, la

întâmplare, pe străzi pe care altădată nu le frecventam și care, în mod inevitabil, dădeau în bulevardul Tiburtina sau în parcul Traiano. Uneori intram în câte un video-club și rămâneam acolo mai mult de jumătate de oră uitându-mă la rafturile pline de carcasele casetelor video, după care plecam fără să închiriez nimic, nu pentru că nu mi-ar fi plăcut nimic de-acolo, ci pentru că nu aveam bani.

Alteori, fără să mă gândesc la consecințe, închiriam două filme deodată. Eram omnivoră: îmi plăceau filmele de dragoste (care aproape întotdeauna mă făceau să râd), filmele de groază clasice, filmele de groază violente și sângeroase, filmele de groază psihologice, cele de groază polițiste și cele de groază și război. Adesea, stăteam pe podul Garibaldi sau pe o bancă din insula Tiberina, lângă vechiul spital, și mă uitam la cutiile casetelor de parcă ar fi fost niște cărți.

Unele mașini încetineau când treceau pe lângă mine. Auzeam șoapte cărora nu le dădeam atenție. De cele mai multe ori, coborau fereastra și spuneau ce le trecea prin cap, cine știe ce promisiuni, iar apoi își vedeau de drum. Erau și mașini care treceau fără să oprească. Mai erau și mașini care treceau cu ferestrele deja coborâte și cu niște tineri înăuntru care urlau „fascism sau barbarie“, după care își vedeau și ei de drum. Eu nu-i băgam în seamă. Mă uitam la apele râului și la carcasele casetelor mele și încercam să uit puținele lucruri pe care le știam.

III

Într-o după-amiază, fratele meu a venit acasă cu doi bărbați.

Nu erau prietenii lui, deși frate-miu voia să creadă că erau. Unul dintre ei era bolognez, celălalt era libanez sau marocan. Cu toate astea, păreau frați gemeni: același cap, același nas, aceeași ochi. Îmi aminteau de-o sculptură de lut pe care o văzusem recent într-o revistă la coafor. Au rămas la noi peste noapte.

– Unde or să doarmă? Nu avem loc, i-am spus fratelui meu.

M-a privit cu un aer plin de superioritate, ca și cum ar fi avut situația sub control.

– În dormitorul părinților noștri, a zis.

Avea dreptate, era loc. Cei doi bărbați au dormit acolo.

Eu m-am culcat devreme, nu m-am mai uitat la emisiunile mele preferate.

Abia am pus geană pe geană. Când m-am trezit, pe la șase dimineața, am găsit bucătăria curată. Cei doi bărbați frecaseră oalele, spălaseră farfuriile și tacâmurile și le lăsaseră în scurgătorul de vase. Scrumierele erau golite și spălate. Cred că și măturaseră înainte de a se

duce la culcare. Am luat micul dejun gândindu-mă la chestia asta, apoi am plecat la muncă, deși era foarte devreme, așa că mi-am petrecut vreo două ore dând ture prin cartier.

Când m-am întors, erau tot acolo. Făcuseră un piure de spanac cu un sos de roșii picant. Masa era pusă. În frigider erau două sticle de bere la litru. Abia atunci, în timp ce mâncam, am aflat cum îi cheamă. Mi-au spus chiar ei. Cum însă le-am uitat numele, prefer să nu fac nici un efort ca să mi le reamintesc. Fratele meu părea neliniștit și fericit. Cei doi bărbați păreau liniștiți. Bolognezul chiar mi-a ținut scaunul când m-am așezat.

În noaptea aia mi-am dat seama cât de tare semănau cei doi între ei și tot în noaptea aia mi-au spus că nu sunt frați, deși multă lume crede asta. Libanezul a spus ceva care atunci mi s-a părut misterios. A spus că, într-un fel, lumea nu se înșală niciodată. Deși ni se pare proastă, lumea nu se înșală niciodată. Cu toate că o disprețuim și uneori avem dreptate s-o facem, lumea *niciodată* nu se înșală. Țsta-i blestemul nostru, a zis el.

– Sunteți frați sau nu sunteți frați? i-am întrebat.

Libanezul a zis că sunt frați de sânge.

– Ați făcut un legământ de sânge, v-ați crestat palmele și v-ați amestecat sângele? Asta vreți să spuneți?

Asta voiau să spună. Fratelui meu i s-a părut fantastic că încă mai existau oameni care să facă asemenea legăminte. Mie mi s-a părut infantil. Libanezul a fost de acord cu mine, dar cred că a făcut-o doar ca să nu mă contrazică, pentru că, dacă i se părea infantil și lui, de ce o mai făcuse? Doar dacă se cunoșteau de copii, ceea ce nu era sigur.

În seara aia, am rămas o vreme cu ei la televizor.

Fratele meu îi cunoscuse la sala de forță, unde lucrau pe niște posturi destul de incerte, uneori păreau să fie monitori, slujbă care avea prestigiul ei, în alte momente păreau să fie simpli oameni de serviciu, băieți care îndeplineau comisioane fără importanță, la fel ca propriul meu frate. Oricum, vorbeau tot timpul de sala de forță, ca oamenii ăia care și acasă vorbesc tot numai de slujbă. Ei vorbeau de sala de forță, fratele meu la fel (cu o fervoare pe care nu i-o cunoșteam), și de diete proteinice și mâncăruri pe care le numeau cu niște termeni care mie îmi sunau a *science fiction*, ca Fuel Tank 3000 sau ca barele Weider care furnizau toți nutrienții de care are nevoie un corp câștigător.

Au tot sporovăit până când le-am spus să se ducă în bucătărie dacă vor să vorbească, pentru că vreau să aud emisiunea de la televizor. Îmi plăcea (și îmi place și acum) să ascult cu atenție întrebările și răspunsurile concursurilor televizate, pentru că în felul ăsta, în timp ce mă distrez, mai și învăț ceva care, probabil, n-o să-mi folosească la nimic și care nici nu e mare scofală. Uneori mai nimeresc câte un răspuns. Când mi se întâmplă, îmi trece prin cap că aș putea să mă prezint și eu la un concurs televizat. Imediat însă apar câteva întrebări la care nu nimeresc nici un răspuns și atunci pricep că locul meu e aici, de partea astălaltă, pentru că dacă aș fi dincolo, în fața camerelor de luat vederi, aș cădea probabil în ridicol.

Lucrul cel mai surprinzător dintre toate a fost, fără îndoială, că atunci când le-am spus să tacă au și tăcut.

Și am rămas cu toții tăcuți, uitându-ne la concursul care se afla exact în momentul critic, rămăseseră doar doi participanți, un bărbat mai în vârstă, de vreo 40-50 de ani, și o fată cu ochelari, cu o față foarte serioasă, concentrată, și cu un păr minunat, neted, negru strălucitor, care-i ajungea până la umeri. O clipă mi-am închipuit-o pe fata asta așezată pe scaun, la coafor. Nu știu de unde îmi veneau ideile astea. Am încercat să mi-o scot din cap.

Atunci au întrebat-o pe fată ce însemna cuvântul nimb. Iar bolognezul, de lângă mine, a spus că e un fel de aureolă, acel cerc luminos care-i trădează pe sfinți. Apoi, înainte ca fata să apuce să deschidă gura, a adăugat că mai putea însemna și un nor format la mică înălțime printr-o aglomerare de particule.

Eu am rămas nemișcată, uitându-mă la bolognez și, în același timp, la televizor. Fratele meu surâdea ca și cum și el ar fi știut răspunsul, deși eu știam foarte bine că nu-l știa. A mai trecut un timp, și, când i-a venit rândul, fata a pierdut, iar întrebarea a ajuns la bărbatul mai în vârstă, care a răspuns că nimbul era chiar un nor format la mică altitudine. Și când prezentatorul, ca să-i amărase puțin victoria, l-a întrebat: „Și ce mai înseamnă, domnule?“, tipul a amuțit și n-a mai știut ce să zică.

Apoi au apărut mai mulți concurenți și mai multe întrebări, iar bolognezul răspundea aproape la toate, mai și greșea, desigur, însă la majoritatea răspundea bine, iar fratele meu și eu însămi, trebuie să recunosc, i-am spus să se prezinte la acel concurs, pentru că se

putea umple de bani (eu nu am folosit această expresie), și apoi fratele meu mi-a spus că prietenul lui dezleagă mereu cuvinte încrucișate și că le face până la capăt, nu ca majoritatea muritorilor de rând care încep integralele și nu le termină, iar mie mi s-a părut că una e să faci integrale și cu totul alta e să câștigi un concurs televizat, însă n-am zis nimic, era clar că bolognezul putea să câștige orice concurs de întrebări și răspunsuri la care s-ar fi prezentat.

Dar apoi am căzut pe gânduri: când l-o fi văzut fratele meu pe prietenul lui dezlegând cuvinte încrucișate? Pentru că, dacă ceva era limpede în privința lor, asta era faptul că se cunoșteau de la sala de forță, unde lucra fratele meu și lucra și bolognezul și lucra chiar și libanezul, frecând podeaua, spălând cabinele și dușurile, dând cu mătura prin sală sau vânzând băuturi energizante, treburi incompatibile toate cu activitatea, mai degrabă inactivitatea, de a dezlega cuvinte încrucișate, treabă care, o știe oricine, se face atunci când nu ai nimic de făcut.

În seara aia, după ce m-am băgat în pat și zgomotele din casă s-au potolit, m-am gândit sau mai bine zis i-am văzut în închipuire pe fratele meu și pe cei doi prieteni ai lui în Gara Centrală, așezați la autoservire, așteptând ceva, fratele meu și libanezul fără să facă nimic, uitându-se la lumea care intra și ieșea, iar bolognezul dezlegând integrala din *L'Osservatore Romano*, un ziar, oricum ai lua-o, de dreapta, deși el zicea că e un ziar anarhist, precizare sau dezvinovățire deloc necesară și prin urmare inutilă. O dată l-am văzut cu *Tutto Calcio*

sub braț și i-am zis: „Cumperi ziarul“, o constatare netă și simplă, fără intenții ascunse, iar el mi-a răspuns: „Da, cumpăr *Tutto Calcio*, dar nu este un ziar de dreapta, cum crede toată lumea, ci un ziar anarhist“.

Ca și cum mie mi-ar fi păsat ce ziar cumpără sau nu mai cumpără.

Taică-miu cumpăra *Il Messaggero*. Fratele meu și cu mine nu cumpăram ziare (e un lux pe care nu ni-l puteam permite). Eu nu știu care ziar e de dreapta și care de stânga. Bolognezul însă se justifica întruna. Asta făcea parte din caracterul lui, sau din farmecul lui, cel puțin așa credea el. În fine. Cum spuneam: eu stăteam întinsă în pat, cu lumina stinsă și cu pătura trasă până la gât, în tăcerea nopții, o tăcere care mi se părea galbenă, și i-am văzut pe fratele meu și pe cei doi prieteni ai lui într-un bar din Gara Centrală a Romei, așezați în jurul unei mese, cu trei pahare de bere în față și cu niște mutre plictisite, căci cine speră disperă, iar ei sperau să apară ceva ce nu apărea niciodată, dar care urma să apară, sau măcar la asta se reducea speranța lor, a celor trei, iar în așteptarea asta bolognezul chiar avea timp berechet să termine integramele, pe cea din *L'Osservatore Romano*, sau pe cea din *La Repubblica* sau pe cea din *Il Messaggero*. Iar această imagine inventată m-a scufundat într-o tristețe infinită. Simțeam o apăsare în piept, o durere în inimă și o senzație de anxietate. Ca și cum o ceață deasă ar fi urcat din subterane și ar fi inundat toată Gara Centrală fără să-și fi dat seama cineva (cu excepția mea, care nu eram acolo). Ca și cum această ceață ar fi făcut să dispară chipul fratelui meu și l-ar fi

despărțit de mine pentru totdeauna. Dar apoi am adormit și am uitat sau nu i-am mai dat importanță lucrului pe care îl văzusem sau îl presimțisem, fiindcă acea imagine era cu adevărat un presentiment.

Și așa a mai trecut un timp.

IV

Într-o dimineață, bolognezul și libanezul au plecat de acasă. Vreme de aproape o oră am verificat toate sertarele ca să văd dacă au furat ceva. Nu lipsea nimic.

Nu puteam nega, nici măcar eu, că, în cele cinci zile cât stătuseră în casa noastră, conduita lor fusese corectă. Spălaseră mereu farfuriile, de trei ori pregătiseră ei înșiși cina și nu săriseră niciodată calul cu mine. În ce mă privește, ultimul lucru era important. Mi-am dat seama, după privirile lor, după gesturi, după felul în care îmi vorbeau, de interesul pe care li-l trezeam, însă mi-am dat seama și de felul în care se controlau, iar asta mă măgulea.

Avusesem doar un iubit în toată viața mea, iar legătura noastră se ruptese înainte ca părinții mei să pățească accidentul de mașină pe șoseaua aia îngrozitoare din sud.

Iubitul meu era un băiat din cartier de aceeași vârstă cu mine, pe care l-am văzut, nu după multă vreme, împreună cu o altă fată, foarte fericiți împreună, la intrarea într-o discotecă. Eu mă întorceam, într-o sâmbătă, de la muncă, de la coafor, și mergeam pe jos,

distrată, privind cerul care, așa cum am spus deja, era cu fiecare zi mai straniu. Fostul meu prieten stătea sprijinit de un zid împreună cu noua lui prietenă chiar la ușa discotecii; văzându-mă că trec, m-a strigat pe nume. Am coborât privirea și l-am văzut. Îmi zâmbea prietenos. I-am zâmbit și eu. M-a întrebat dacă mă mai duc la școală. Nu i-am răspuns. O clipă m-am gândit că lucrul cel mai logic ar fi fost să mă opresc și să vorbesc puțin cu el și cu noua lui prietenă, însă în loc să fac asta, am grăbit pasul. Când eram deja departe m-am uitat din nou spre cer și am avut impresia că trăiesc pe altă planetă.

Caz închis.

Nu pot să spun că am câștigat experiență cu fostul meu iubit. Era un băiat ca toți băieții, mie îmi plăcea, iar într-o zi nu mi-a mai plăcut. Asta-i tot. Cu bolognezul (și cu libanezul) era diferit, pentru că mâncam, dimineața și seara, la aceeași masă, dormeau în camera părinților mei și mă priveau de aproape, dintr-o proximitate la care nimeni (cu excepția fratelui meu) nu avușese acces. Oare ce *văzuseră*?, mă întrebam. Ce chip, ce ochi văzuseră? Nu mă întrebam asta prea des, dar cu siguranță mi s-a întâmplat să mă întreb de câteva ori. Acum știu că apropierea nu există. Întotdeauna unul ține ochii închiși. Unul vede atunci când celălalt nu vede. Celălalt vede atunci când unul nu vede. Numai o mamă poate să fie aproape, însă asta nu știam pe atunci. Era necunoscutul. Inexistentul. Exista doar mirajul apropierii.

Iar apropierea prietenilor fratelui meu, o apropiere construită, între altele, din priviri și mici atenții, nu

doar că mă flata, îmi și plăcea. Ca să fim bine înțeleși: eu nu eram sclava nimănui, ci stăpâna tuturor. Eram orbită, însă eram măsura libertății tuturor. Sună stupid, însă așa simțeam și sunt sigură că asta se străduiau și ei să mă facă să simt. Nu vorbeau porcos față de mine, nu făceau ceea ce fratele meu făcea, duceau gunoiul, ridicau întotdeauna colacul toaletei, lucru pe care nici tatăl meu, un om tăcut și discret, nu-l făcea.

Nu vreau însă să vorbesc despre tatăl meu. Vreau să vorbesc despre prietenii fratelui meu și despre după-amiaza sau seara în care eu am inspectat sertarele din casă ca să verific dacă n-au furat ceva înainte să plece. Îmi amintesc că fratele meu m-a văzut și mi-a spus cu o siguranță pe care nu i-o mai văzusem până atunci: „N-au luat nimic. Sunt de încredere. Sunt prietenii mei“. Dar eu tot am trecut în revistă toată casa, cameră după cameră, până și baia, unde am adulmecat să văd dacă n-au luat vreo sticlută cu apă de colonie. Nu luaseră nimic. Fratele meu avea dreptate.

Apoi a trecut o săptămână și încă una, iar fratele meu abia vorbea despre prietenii lui.

Într-o seară, în timp ce ne uitam la televizor, a zis că ei se află la Milano, participau la un concurs de culturism. Mister Italia. Am râs.

- Or să ajungă și în Frosinone, i-am spus.

Fratele meu m-a privit ca și cum n-ar fi înțeles nimic din ce ziceam. Ce-oi fi vrut să zic cu asta? Că prietenii lui ar fi putut participa la un campionat de culturism în Frosinone, dar nu și la unul din Milano? Poate că da. La fel de bine aș fi putut pomeni orice sat din Italia, Cosenza sau Catanzaro, de pildă, dar nu Milano.

După asta, fratele meu n-a mai povestit nimic legat de ei. Atitudinea mea, acum știu asta, era a cuiva care-și ține ochii larg deschiși, în timp ce fratele meu și prietenii lui păreau că bântuie prin locuri reale sau închipuite, cu ochii închiși. Pe de altă parte, a ține ochii deschiși înseamnă a te consuma. Iar eu mă consumam.

Munceam, făceam cumpărăturile, mă uitam la televizor, îl însoțeam pe fratele meu să închirieze casete. Câteodată, noaptea, mă aplecam cu totul peste fereastră, și noaptea îmi părea luminoasă ca ziua. Uneori aveam impresia că înnebunisem, căci nici asta nu putea fi normal, atâta claritate, însă în fond știam că nu voi înnebuni niciodată.

Așteptam ceva. O catastrofă. O vizită a poliției sau a direcției de asistență socială. Apariția unui meteorit care să înnegrească cerul. Dar fratele meu închiria filme cu Tonya Waters, iar eu spălam lumea pe cap și nu se întâmpla nimic altceva.

Într-o zi s-au întors.

Fratele meu nu mi-a spus nimic, poate că nici el nu știa că se vor întoarce. Ne-am întâlnit într-o seară, când m-am întors de la lucru. Erau toți trei așezați pe canapea și se uitau la televizor. I-am privit în ochi și i-am întrebat cum le-a mers la Milano. Libanezul s-a ridicat și mi-a întins mâna. Bolognezul m-a salutat cu o mină plictisită și nu s-a ridicat de pe canapea. După figurile lor, mi-am dat seama imediat că nu le mersese prea bine. Așa că nu am insistat. Am mâncat împreună. Ne-am uitat la televizor împreună. În noaptea aia, în timp ce stăteam în pat gândindu-mă la ei (sau, mai exact, la chipurile lor lovite, chipuri care tocmai fuseseră spălate

cu forța, ca și cum o mână nevăzută le-ar fi aruncat un lighean cu apă în cap și apoi le-ar fi smotocit fețele la întâmplare, fețe înmuiate și obosite de oameni care au făcut drumul de întoarcere de la Frosinone pe jos sau în lanțuri), în timp ce stăteam în pat, cum zic, cu lumina aprinsă și ochii deschiși, fără vreo speranță să adorm, unul dintre ei a intrat în cameră și a făcut amor cu mine. Cred că a fost bolognezul.

Atunci l-am întrebat din nou:

- Cum v-a mers la Milano?

Iar el a zis „rău, rău, rău“, în timp ce-și punea ceva pe penis și mă penetra. Cred că și-a pus un prezervativ, dar nu vă pot spune cu siguranță.

În dimineața următoare, înainte de a pleca la muncă, am căutat prezervativul folosit și n-am găsit nimic. Așa că e posibil să-și fi pus un prezervativ și, de asemenea, e posibil să-și fi pus altceva. Dar ce altceva? N-o să știu niciodată și acum nici nu mă mai interesează, dar atunci, în acea dimineață, în timp ce mă îmbrăcam și făceam patul, m-am gândit la asta și la pericol și la amor și la toate chestiile astea ciudate care apar când te aștepți mai puțin și care, în realitate, sunt întotdeauna subterfugii pentru altceva, înlocuitori ai altor lucruri (lucruri realizabile, nu lucruri irealizabile) și apoi m-am dus la lucru, ceilalți dormeau, fratele meu în camera lui, cei doi prieteni ai lui în fosta cameră a părinților mei, iar străzile pe care le străbăteam nu mai păreau cele din ziua trecută, deși eu știam că sunt aceleași, căci străzile nu se schimbă de azi pe mâine, sau cine știe, în anumite locuri e posibil să se schimbe, însă eu nu cunosc acele locuri, poate din Africa, nu de aici,

aici cea care se schimba eram eu și o bună bucată de vreme am mers gândindu-mă la asta: mă schimb, mă schimb, însă când am ajuns la coafor mi-am dat seama că eu eram aceeași, străzile se mișcaseră *superficial* spre stânga sau spre dreapta, în sus sau în jos, dar eu eram aceeași.

Pot să spun, în apărarea mea, dacă e cazul să spun ceva și dacă ideea de apărare ar însemna ceva (nu înseamnă) că în nici un moment nu mi-a trecut prin cap că aș fi îndrăgostită. Îmi treceau prin fața ochilor imaginile negative ale unor situații amoroase. Vedeam, ca în negativele unor fotografii, experiențe pasionale ale căror referințe erau întotdeauna vreun serial de televiziune sau șușotelile, deja uitate, ale unor fete. Uneori, vedeam o viață întreagă în negativ: o casă mai mare, în alt cartier, copii, o muncă mai bună, ani întregi, bătrânețea, un nepot, moartea într-un spital public sau acoperită cu un cearceaf în patul părinților mei, un pat pe care mi-aș fi dorit să-l aud scârțâind, un scârțâit asemănător cu cel al unui transatlantic scufundându-se, dar care, dimpotrivă, era tăcut ca un sicriu.

În noaptea aia am făcut din nou amor cu unul dintre prietenii fratelui meu, și în noaptea următoare, și în noaptea care a urmat acelei nopți de asemenea, și în toate nopțile acelei săptămâni și ale săptămânii care a urmat, până când a început să se vadă pe fața mea că făceam amor în fiecare noapte sau că dormeam puțin, și am ajuns să fiu întrebată de colegii mei de muncă ce mi se întâmplă, dacă sunt bolnavă sau așa ceva.

Atunci m-am uitat în oglindă și m-am văzut încercănată, cu o piele străvezie, ca și cum luna care

strălucea, după mine la fel ca soarele, mi-ar fi făcut rău. Și atunci am hotărât că nu era cazul să fac amor în fiecare noapte și am închis ușa camerei mele cu cheia.

În ciuda așteptărilor mele, viața a continuat neschimbată.

v

Ce așteptam? Trebuie că eram, în vremurile alea, cam nebună, pentru că așteptam lacrimi.

Asta așteptam. N-a existat, însă, nici o lacrimă. Au bătut la ușa camerei mele, de câteva ori, noapte după noapte, dar nici unul dintre ei n-a plâns.

Uneori, în timp ce spălam părul cuiva sau măturam holul coaforului, mi-i imaginam așteptându-mă acasă, înarmați cu o răbdare care nu era din lumea asta, sau cel puțin din lumea pe care o cunoșteam eu, fără să facă nimic altceva decât să se uite la televizor, în timp ce frațele meu și cu mine munceam ca să aducem mâncare și să plătim ce era de plătit. Mi-i imaginam așezați pe canapea, în tăcere, sau îi vedeam făcând flotări și tot felul de exerciții pe care le repetau ca să-și mențină musculatura, pe covor sau în fața balconului care dădea spre piața Sonnino, în vreme ce ziua murea lent și lumina lunii creștea în intensitate până inunda cu o lumină orbitoare și ultimul colțișor al nopții.

Nu vor pleca niciodată, mă gândeam atunci.

Alteori mă gândeam: vor pleca fără să zică nimic, într-o zi o să ne întoarcem acasă și ei nu vor mai fi.

Dar de câte ori ne întorceam acasă, ei erau acolo. Casa strălucea de curăţenie, căci ei se ocupau, cu mare trageră de inimă, de toate treburile casei care altădată îmi reveneau mie. Am zis cu trageră de inimă, cu bună dispoziţie, deşi eu ştiam perfect că era o falsă bună dispoziţie, la fel de falsă ca a mea, o bună dispoziţie aparentă care ascundea o senzaţie de vid, de tristeţe şi de amărăciune faţă de propria noastră reacţie legată de vid. Lucrau acasă, fără îndoială. Mâncarea era întotdeauna pregătită. Toaleta frecată cu leşie. Camerele dereticate. Ca şi cum prin aceste gesturi mi-ar fi spus: nu suntem inutili, părem nişte fiinţe inutile, dar nu suntem, din contră, dacă ar ţine de noi, am face tot posibilul să fii fericită.

O dată pe săptămână, uneori de două ori, îi lăsam să intre în camera mea. Nu era cazul să le spun ceva, era de-ajuns să fiu mai vorbăreată ca de obicei sau să-i privesc intens (sau ce credeam eu pe atunci că înseamnă a privi intens) şi ei înţelegeau imediat că în noaptea aceea mă puteau vizita, vor găsi uşa deschisă.

Alteori, veneam acasă şi găseam masa pusă doar pentru o persoană, pentru mine, şi un bilet de la fratele meu în care-mi spunea că se vor întoarce târziu, că o afacere urgentă îi făcuse să se repeadă într-o margine de oraş şi că în bucătărie îmi lăsaseră orez, iar în frigider o bucată de pui. În mod inevitabil, biletele fratelui meu se terminau cu un post-scriptum al bolognezului (uneori credeam că libanezul nu ştie să scrie, dar asta e un amănunt lipsit de importanţă) care întârea cele scrise de fratele meu şi mă asigura că vor avea grijă de el.

După ce mâncam și spălam farfuriile, mă așezam la televizor să văd vreun concurs și încercam să-mi închipui unde erau, în ce încurcături s-or fi băgat. Uneori, sătulă de disperarea și lăcomia care se lăfăiau pe ecran, reciteam biletul fratelui meu și îi comparam scrisul cu cel al bolognezului. Caligrafia fratelui meu era fragilă, stângace, nesigură. A bolognezului era cea a unui pușcăriaș. După ce m-am uitat mult la scrisul lui, mi-a dat prin cap că semăna mai degrabă a tatuaj decât a caligrafie. Uneori încercam să-mi amintesc corpul gol al bolognezului, încercam să-mi aduc aminte dacă își tatuase pe trup vreo literă, vreun cuvânt sau vreun desen, dar nu reușeam să-mi amintesc nimic.

Cred că, de fapt, mă temeam de o nenorocire. Cred că, în străfunduri, presimțeam iminența unei nenorociri și mi-era frică pentru soarta fratelui meu, care părea atât de legată de cea a prietenilor lui. De ei nu-mi păsa. Erau mai mari ca noi și erau obișnuiți cu nenorocirile, însă fratele meu era nevinovat și nu voiam să i se întâmple nimic.

Din când în când aveam vise groaznice: îi visam pe părinții mei mergând pe șoseaua din sud, ei nu mă recunoșteau, eu treceam pe lângă ei, mulțumită că mersesem atât de mult, însă apoi aveam remușcări și mă întorceam din drum, însă atunci părinții mei se transformau în viermi care se târau cu dificultate pe acostamentul șoselei, unul după celălalt, aproape de o placă pe care se putea citi REGGIO CALABRIA 33 KILOMETRI, și deși eu îi strigam pe numele lor, le ceream să îmi răspundă, îi avertizam că zăcând și târându-se așa, n-or să ajungă nicăieri, iar ei nici măcar nu întorceau capul lor

de viermi ca să-mi arunce o ultimă privire și își continuau, imperturbabili, drumul. Pe șosea trecea, din când în când, câte o mașină ultimul model, cu geamurile coborâte și cu tineri care strigau dinăuntru „fascism sau barbarie“.

În vis plângeam, însă când mă trezeam aveam ochii uscați și, dacă saream din pat și mă uitam rapid în oglindă, îmi vedeam chipul împietrit, cu o expresie care mă speria și pe mine însămi.

Uneori, elanul amicilor fratelui meu era în picaj. Dacă îi întrebam ce se întâmplase, ce problemă avea, răspundeau mereu la fel: nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă, norocul nostru e pe punctul să se schimbe. Fratele meu îi asculta și dădea din cap. Uneori, propriile lor răspunsuri îi entuziasmau, ca și cum și-ar fi administrat singuri un drog euforizant.

Atunci eu duceam farfuriile în bucătărie și de acolo îi întrebam dacă voiau cafea, iar ei ziceau da, vrem, iar eu făceam cafea și mă așezam pe scaun în bucătărie, mestecând o gumă cu aromă de mentă și mă gândeam ce înseamnă „să ți se schimbe norocul“, expresie care pentru mine nu are nici un înțeles, oricât aș repeta-o, pentru că norocul nu se poate schimba, ori există, ori nu există, iar dacă există, nu poți să-l schimbi, iar dacă nu există, suntem ca niște păsări într-o furtună de nisip, doar că nu ne dăm seama, desigur, așa cum zice cântecul lui Luciano Marchetti: „Suntem păsări în furtună, dar nu-i nimeni să ne-o spună“. Deși eu cred că există oameni, oameni foarte nefericiți sau copleșiți de ghinion, care își dau seama de asta.

Cel mai bine e să nu te gândești la lucrurile astea. Trec, ne marchează, se duc, sau trec, ne marchează, ne învâluie, însă cel mai bine e, întotdeauna, să nu te gândești la ele. Dar eu mă gândeam, așteptam să fiarbă ca-feaua și mă întrebam ce-or fi vrut să spună cu vorba asta, să-ți schimbi norocul, ce metodă sperau ei să folosească pentru a-și schimba norocul (norocul *lor*, nu al meu sau al fratelui meu, cu toate că, într-un sens, norocul lor avea să influențeze, asta până și un prost ar fi înțeles-o, norocul fratelui meu și poate chiar și norocul meu), în ce fel de afaceri erau dispuși ei să se bage, până unde erau dispuși să riște pentru ca norocul să nu mai fie urâcios cu ei, să-și întoarcă față prietenoasă spre ei și spre noi.

În vremurile alea, situația economică se înrăutățise. Nu prea tare, dar la televizor zicea că se înrăutățise. Cred că se întâmpla ceva în Europa sau în Italia. Sau în Roma. Sau în cartierul nostru. Fapt e că banii abia ne ajungeau pentru mâncare și, într-o zi, fratele meu s-a apropiat de mine, însoțit de prietenii lui care au rămas totuși la câțiva metri distanță de noi, ca și cum ar fi vrut să nu se bage în ceva așa de intim precum conversația între un frate și o soră, dar, în același timp, ca și cum n-ar fi putut rezista tentației de a asista, chiar și de la o distanță precaută, la reacția mea față de ceea ce fratele meu urma să-mi spună, iar ei știau dinainte.

Iar ceea ce mi-a spus fratele meu a fost că nu mai lucra la sala de forță. L-am întrebat dacă a plecat el. Mi-a răspuns că, într-o anumită măsură, așa a fost.

- Ai plecat tu sau te-au dat afară?

A recunoscut că l-au dat afară. Când l-am întrebat de ce l-au dat afară, mi-a răspuns că nu știe. Iar apoi a adăugat că era ceva normal, că mulți tineri rămân fără muncă de azi pe mâine.

- Dar tinerii ăștia nu sunt orfani, ca noi - am țipat la el -, acești tineri își pot permite luxul să nu mai lucreze o vreme.

Fratele meu a zis că atunci când încep să dea lumea afară, nu mai contează dacă unii sunt orfani și alții nu. Bolognezul și libanezul asistau la discuție. Chipurile lor aveau întipărite pe ele o expresie de compasiune care mi-a întors stomacul pe dos. M-am uitat la ei ca și cum n-ar fi existat. L-am întrebat pe fratele meu cum o să ne descurcăm numai cu salariul meu. Fratele meu a început să urle zicând că nu era vina lui pentru tot ce s-a întâmplat. I-am spus să nu țipe la mine, că mai e, după toate cele, și prost crescut, dar frate-miu a continuat să țipe și să profereze amenințări la adresa unor oameni despre care eu n-am auzit vorbindu-se în viața mea, promițându-mi că situația se va schimba, însă fără să-mi explice cum se va întâmpla acest lucru, și oricum nici nu-mi mai amintesc promisiunile lui, pentru că în acel moment am început să mă gândesc la altceva, iar atunci bolognezul și libanezul au făcut un pas în față, sau trei pași, sau poate patru pași și l-au apucat pe fratele meu, care s-a făcut palid ca o foaie de hârtie, de umeri și de curea, nu-mi aduc aminte exact, știu doar că în acel moment felul în care l-au ridicat m-a pus pe gânduri: de umeri părea în regulă să-l ridice, dar felul în care l-au luat de curea mi s-a părut cam

deplasat, frate-miu era surescitat, dar nu-și pierduse cu totul controlul, doar că țipa și iar țipa ca să nu înceapă să plângă, dar ei l-au apucat de curea și l-au târât în sufragerie sau în fosta cameră a părinților mei, iar eu m-am dus în camera mea.

Pe scurt, situația noastră economică s-a înrăutățit.

Salariul meu nu ajungea pentru întreținerea a patru persoane plus cheltuielile cu casa. Într-o seară, când m-am întors acasă, nu aveam lumină. Mie nu-mi păsa, însă a trebuit să amanetăm verigheta mamei și încă vreo câteva lucruri (pe care nu le-am mai recuperat niciodată) ca să plătim factura, să primim curent electric și să ne putem măcar uita la televizor.

Într-o după-amiază în care nu era nimic de făcut la coafor, în timp ce răsfoiam o revistă, am dat peste un test. Părea special făcut pentru mine. Revista se numea *Donna Moderna* și era prima dată când o vedeam. Când am plecat, am luat-o acasă și am răspuns la test.

- *Ce părere ai despre bărbații sub douăzeci de ani?*

Sunt ca fratele meu. Asta cred. Nu au slujbă. O părere bună.

- *Ce părere ai despre bărbații sub treizeci de ani?*

Nici una.

- *La ce vârstă ți-ar plăcea să mori?*

Înainte de a împlini patruzeci de ani. La treizeci și șase.

- *Logodnica cărui actor de cinema ți-ar plăcea să fii?*

A lui Brad Pitt.

- *Nevasta cărui actor de cinema ți-ar plăcea să fii?*

A lui Edward Norton.

- *Amanta cărui actor de cinema ți-ar plăcea să fii?*

A lui Antonio Banderas.

- *Fata cărui actor de cinema ți-ar plăcea să fii?*

A lui Robert de Niro.

- *Ce actriță de cinema ți-ar plăcea să fie cea mai bună prietenă a ta?*

Maria Grazia Cucinotta. (Ciudat răspuns, mai ales că Maria Grazia Cucinotta mi s-a părut întotdeauna o femeie superficială și egoistă, preocupată doar de ea însăși.)

- *Ce actriță de cinema ți-ar plăcea să fii?*

Maria Grazia Cucinotta.

- *Cunoști pe cineva care ar fi în stare să-și riște viața pentru tine?*

Nu. Nu cunosc pe nimeni. În plus, dacă aș cunoaște pe cineva, aș face tot posibilul să-l fac să se răzgândească. I-aș spune că nu merită să-și pună viața în pericol pentru mine. M-aș arăta așa cum sunt, și atunci el n-ar mai vrea să mă vadă.

- *Dacă ai fi o pasăre, ce specie de pasăre ai fi?*

O bufniță.

- *Dacă ai fi un mamifer, ce specie de mamifer ai fi?*

O cârtiță. Sau un șobolan. Adevărul e că deja trăiesc ca un șobolan.

- *Dacă ai fi un pește, ce specie de pește ai fi?*

Unul dintre ăia care sunt folosiți ca momeală. O dată, când eram mică, am văzut un pescar pe malul lacului Albano, aproape de Castel Gandolfo, reședința Papei, care pescuia cu o undiță imensă și ținea alături de el un

lighean și o cutie mititică. În lighean erau niște pești negri-nisipii, tocmai pescuiți, cred că trei, oribili, pe jumătate vii, iar în cutiuță se afla plevușca pe care pescarul o agăța în vârful undiței. Momeala era formată din pești mititei, translucizi cu reflexe argintii. Când l-am întrebat pe pescar dacă el i-a pescuit pe toți, mi-a răspuns că nu, că unii, cei mari, erau părinții, iar cei mici, copiii. Și că pe primii îi pescuise el însuși, iar pe ceilalți îi cumpărase dintr-o pescărie din Frascati. Și că nu erau buni de mâncat, erau buni doar de folosit ca momeală.

- *Ce tip de accident geologic ți-ar plăcea să fii?*

O groapă marină.

- *Dacă ai fi un automobil, ce marcă de automobil ți-ar plăcea să fii?*

O furgonetă Fiat pentru transportat carne. (Nu e un răspuns bun. De fapt, mi-ar plăcea să fiu o mașină veche, un Lamborghini. Și să nu ies din garaj mai des de două, trei ori pe an. De asemenea, mi-ar plăcea să fiu un taxi din Los Angeles, cu banchetele mânjite de spermă și sânge. Adevărul e că nu știu nici să conduc și nici nu mă interesează mașinile.)

- *Dacă ai fi un film, ce film ți-ar plăcea să fii?*

Mi-ar plăcea să fiu *Război și pace* cu Audrey Hepburn și Henry Fonda. L-am văzut nu demult la televizor. Și s-a întâmplat o chestie ciudată: fratele meu și bolognezul au adormit. Libanezul însă a rezistat până la final și mi-a spus că i s-a părut un film extraordinar. Și mie mi s-a părut, i-am spus. Da, mi-am dat seama, a zis el.

- *Dacă n-ai avea încotro și ar trebui să omori pe cineva, pe cine ai omori?*

Pe oricine. Aș ieși la fereastră și aș omori pe oricine.

- Dacă ai fi o țară, ce țară ai fi?

Algeria.

- Te consideri o fată frumoasă?

Da.

- Te consideri o fată inteligentă?

Nu.

- Dacă n-ai avea încotro și ar trebui să omori pe cineva, ce armă ai alege?

Un pistol. Pe când încă mai mergeam la școală, am avut o prietenă care spunea că i-ar fi plăcut să-l omoare pe iubitul ei cu o bombă atomică. Îmi amintesc că asta mă distra foarte tare, pentru că dacă ar fi făcut-o, n-ar fi murit numai iubitul prietenei mele, ci și eu, împreună cu toți locuitorii Romei și ai împrejurimilor, poate inclusiv pescarii din Frascati.

- Câți copii ți-ar plăcea să ai?

Zero.

VII

1904. 10. 10

Sâmbăta și duminica erau zilele cele mai rele, pentru că stăteam împreună toți patru în casă și n-aveam nimic de făcut. În restul săptămânii, fratele meu și prietenii lui mai ieșeau să caute de lucru (sau cel puțin asta îmi spuneau mie când mă întorceam acasă), dar niciodată nu găseau nimic, nici măcar ceva temporar, vreo slujbuliță de câteva ore care le-ar fi adus ceva bani ca să se scoată.

Noaptea, când mă duceam în camera mea (ei continuau să se uite la televizor până în zori) mă gândeam la părinții mei, la accident, la șoselele șerpuite din sud și totul mi se părea atât de îndepărtat încât îmi venea să plâng de furie.

Când se întâmpla acest lucru, mă ridicam, ca împinșă de un resort, mă întorceam în sufragerie și îi făceam un semn oricăruia dintre prietenii fratelui meu (fără să-mi pese, în plus, că acesta din urmă mă vedea), apoi îl duceam în camera mea unde făceam amor până adormeam și puteam în cele din urmă să visez, cel puțin, altceva.

Nu-mi plăcea viața mea. Noapțile continuau să fie limpezi și diafane, însă eu încetam să mai fiu o fată

orfană și începeam să pătrund într-un teritoriu chiar mai precar decât acesta, în care mai era doar o chestiune de timp până să ajung o delincventă.

Ce fel de delincventă? Nu conta. Îmi era egal, deși, fără îndoială, știam că pe tărâmul delincvenței existau multe grade și niveluri și că, oricât m-aș strădui, nu voi putea niciodată să ajung la straturile lui cele mai elevate.

Îmi era teamă ca nu cumva să ajung o târfă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu o târfă. Desigur, îmi dădeam seama că era o chestiune de obișnuință. Uneori, în timp ce eram la lucru, la coafor, îmi încleștam pumnii încercând să-mi imaginez viitorul. Hoată, asasină, vânzătoare de droguri cu țărâita, contrabandistă, escroacă. Nu, escroacă probabil că nu, pentru că escrocii au întotdeauna un maestru care îi învață, iar pe mine nu m-a învățat nimeni nimic. Nici vânzătoare de droguri nu mi-ar fi plăcut să fiu. Nu-mi plac drogații. N-am nimic cu ei, dar mi s-ar fi părut insuportabil să am de-a face cu ei toată ziua (acum nu, acum nu mi se mai pare, acum cred că cei care au de-a face cu drogații sunt o specie de sfinți, iar drogații sunt niște sfinți ei înșiși). În anumite momente, de mare exaltare, îmi închipuiam că o să fiu hoată sau asasină. De fapt, cel mai probabil era că o să ajung o târfă.

Oricum, în acele vremuri, îmi dădeam seama că mă apropiam iremediabil de zona delincvențională, iar această apropiere mă scârbea, mă amețea, mă făcea să dorm prost și să am vise în care nimic nu însemna nimic, vise fără legătură cu nimic, în care eu aveam curajul să fac ceea ce voiam, cu toate că lucrurile pe care le făceam în vis nu erau chiar lucrurile pe care le-aș fi

făcut în viața reală, sau lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le fac în viața reală.

La urma urmelor, am fost întotdeauna o ființă simplă. Acum sunt o ființă simplă, iar mai demult, pe când nopțile erau la fel de luminoase ca ziua, eram la fel. Nu-mi dădeam seama, dar eram o ființă simplă. Mă priveam în oglindă, iar lumina oglinzii mă orbea. Nu-i lăsa sufletului meu nici un răgaz. Eram însă o persoană simplă, altfel aș fi ieșit ca din pușcă din situația aia, iar acum totul ar fi diferit.

Din acest moment, povestea mea devine și mai tulbure.

VIII

Câteva zile am mers pe șest. Plecam de acasă la muncă și de la muncă acasă încercând să nu atrag atenția asupra mea, iar seara mă uitam puțin la televizor, căci interesul pentru emisiunile la care mă uitam altădată începuse treptat să scadă.

Uneori ajungeam acasă și nu găseam pe nimeni. Când se întâmpla asta, mâncam în bucătărie, așezată pe un taburet alb, uitându-mă la plăcile de faianță de pe pereți, numărându-le de sus în jos, și apoi numărând rândurile, după care uitam câte-am numărat și o luam de la capăt. Fără nici o ironie, pot să zic că mă plictiseam.

În anumite momente intram în fostul dormitor al părinților mei. După toate aparențele, continua să fie la fel, iar dacă printr-un miracol părinții mei s-ar fi întors ca fantome sau ca zombi și-ar fi deschis ușa, n-ar fi găsit nimic în neregulă.

Existau, fără îndoială, mici chestii care contraziceau această supoziție.

În spatele unui scaun, pe jumătate ascunsă, se afla o valiză. De pe dulap atârna cadrul unui rucsac. Valiza era de piele bună, iar în ea se găseau doar rufe curate,

ale bolognezului și ale libanezului deopotrivă. În rucsac mai erau și niște rufe murdare, dar nu multe, pentru că dacă prietenii fratelui meu aveau o calitate, asta era, fără îndoială, o inegalabilă vocație a curățeniei. N-am găsit în lucrurile lor nici un act personal. Nici o scrisoare, nici o carte de vizită, nici o fotocopie de acte eliberate de Casa de Asigurări. Am presupus că își țin întotdeauna la ei actele importante. Sau că nu au. Sau că nu există.

Îmi amintesc, din perioada aia, o discuție cu o colegă de muncă. Eram de aceeași vârstă, însă ea avea un iubit, iar într-o după-amiază, înainte să închidem coaforul, a început să vorbească despre viitorul ei. O clipă am avut impresia că mi-am pierdut mințile. Nu mi se părea real nimic din ce auzeam.

– Vorbești serios? Nu mă iei peste picior?

Vorbea serios, însă atunci când mi-a văzut figura descompusă a tăcut din gură, s-a dus în partea cealaltă a coaforului și i-a zis ceva unei coafeze care se odihnea pe un scaun fumând o țigară și privind asfințitul pe fereastră. Pe chipul coafezei se putea citi o profundă melancolie. Fața colegei mele, dimpotrivă, mi s-a părut răuvoitoare. Respira cu greutate ca și cum ar fi alergat, într-un timp record, dintr-un capăt în celălalt al coaforului și cu toate că a izbucnit în râs de câteva ori, ca și cum n-ar fi dat prea multă importanță propriilor ei cuvinte, mi s-a părut că era speriată. Coafeza a ascultat-o fără să se ridice de pe scaun. Am avut impresia că vorbele colegei mele i se prelingeau pe chip, un chip mai degrabă dur și necruțător. Asta-i ce-mi amintesc. Îmi amintesc și asfințitul, un asfințit în tonuri ocru-roșiatice

care se strecura până în ultimul cotlon al coaforului, fără însă să mă atingă vreodată.

În seara aia, m-am întors acasă fără să plâng, așa cum făceam în ultima vreme. Când ieșeam de la muncă, parcă intram într-un tunel de vânt care mă făcea să plâng fără motiv. Un tunel care la început funcționa într-un fel natural, provocându-mi hohotele din senin, dar care în ultimele zile, în loc să mă facă să mă obișnuiesc cu el, îmi provoca o tristețe enormă, o tristețe cu care te puteai confrunta doar plângând.

Doar că în ziua aia, ca și cum aș fi presimțit că începând de atunci viața mea urma să-și schimbe cu totul cursul, n-am plâns. Mi-am pus ochelarii negri, am ieșit de la coafor, am intrat în tunel și n-am plâns. Nici o lacrimă.

Fratele meu și cei doi bărbați care locuiau în casa noastră mă așteptau. I-am văzut de pe stradă. Stăteau toți trei la fereastră, aplecați peste pervaz ca niște pești într-un acvariu și supravegheau strada. Le-a luat ceva timp să mă vadă cum stăteam nemișcată pe trotuar și îi priveam.

Am urcat scările încet. Am închis ușa și m-am oprit la jumătatea coridorului. Au apărut toți trei dintr-o dată și au început să vorbească. I-am ascultat. Ce puteam să fac? Dar am uitat cuvintele pe care le spuneau. Aveau un plan. Asta îmi amintesc. Un plan tulbure la care fiecare, inclusiv fratele meu, își adusese contribuția, talantul propriu, un plan pe care își întemeiaseră destinul, viziunea proprie asupra norocului și a întorsăturilor lui.

Îmi amintesc că i-am ascultat și apoi m-am dus în sufragerie și m-am așezat, sătulă să ascult atât de multă

informație într-un interval de timp atât de scurt. Ei au venit după mine și au rămas tăcuți, în așteptare.

Le-am spus:

- De ce-ați amuțit, ideea e bună, să vorbim despre ea.

Poate că n-am zis că ideea e bună. Poate c-am zis că aș vrea să-i ascult până la sfârșit (m-am gândit că vom sfârși cu toții în pușcărie, dar asta nu le-am mai spus, nu sunt genul care să strice cheful omului).

Ei au zâmbit și m-au ascultat. Frate-miu părea cel mai entuziasmat, ca și cum ideea ar fi fost a lui, cu toate că știam foarte bine că nu era așa. Libanezul părea cel mai sceptic dintre ei. Fapt e că toți trei erau dispuși să încerce și se agățau de planul pe care mi-l expuneau ca niște naufragiați, îl descriau în cele mai frumoase culori, era un plan care abia ar fi avut nevoie de vreun mic sacrificiu, un plan în care șiretenia era principalul ingredient, lovitura perfectă care ne-ar deschide tuturor porțile unei vieți noi, ne-ar pune la dispoziție, de pildă, o casă la malul mării, un restaurant în Tanger, o sală de gimnastică în nord.

După ce au terminat de vorbit, le-am spus că mi se pare în regulă. Apoi m-am ridicat și m-am dus în camera mea și m-am culcat fără să mănânc nimic.

La cinci dimineața m-am trezit. Am aprins lumina și am început să răsfoiesc reviste vechi, și o vreme m-am gândit la tot ce-mi explicaseră ei. Acum o să fiu o delinventă, mi-am zis fără teamă.

În dimineața următoare nu m-am dus la lucru, m-am trezit devreme, am ieșit din casă, am cumpărat pâine și am sunat la coafor de la un telefon public și le-am spus că sunt bolnavă. Nu știu dacă m-au crezut sau nu. Îmi era indiferent.

În acea după-amiază, libanezul și bolognezul m-au dus la casa lui Maciste. Numele lui era altul, dar toată lumea îl știa așa. Unii îi ziceau Maciste, alții Mister Maciste sau domnul Bruno, alții Mister Univers. Depinde. Majoritatea nu-l numea nicicum pentru că Maciste nu ieșea niciodată din casă și nimeni nu-l cunoștea, și mulți dintre cei care îl cunoscuseră, în persoană sau după nume, îl uitaseră deja.

Casa se afla în via Germanico, o casă cu două etaje, flancată de două clădiri de șase-șapte etaje, cu o grădină mică și neîngrijită în față. Avea un gard de fier înalt. Ferestrele aveau obloanele trase ca și cum nimeni n-ar fi trăit acolo. Zugrăveala fațadei, în anumite părți, era scojită, întărind, dacă mai era cazul, senzația de părăsire. Când ne-am apropiat, am văzut că pe jos nu erau scri-sori sau hârtii aruncate prin grădină, ceea ce însemna că din când în când venea cineva pentru curățenie. Uneori, spunea bolognezul, Maciste apărea la o sală de gimnastică din via Palladio, iar alteori, cei de la sala din via Palladio îi trimiteau pe cineva să repare aparatele de exerciții care i se stricau lui Maciste.

- În casa asta, mi-a spus bolognezul când deja plecam, Maciste și-a făcut doar pentru el o sală de gimnastică enormă. Am venit o dată cu un coleg să-i repar o masă de greutate și ne-am împrietenit puțin. Când am venit din nou, și am venit de încă două ori, nu am mai putut însă să trec de pragul casei. Maciste e bănuitor.

Apoi, după-amiaza, în timp ce ne tot gândeam cum să facem ce urma să facem, mi-au povestit că, într-o vreme, probabil înainte ca eu și fratele meu să ne naștem, Maciste fusese o stea de cinema, iar filmele sale

făcuseră înconjurul lumii. Dup-aia a avut accidentul și s-a retras. Din acel moment a început, încetul cu încetul, să fie uitat.

Cu toate că Maciste nu era una dintre acele persoane care pot fi uitate cu ușurință. Eu, de pildă, știu că n-o să-l uit niciodată. Orice s-ar întâmpla, n-o să-l uit niciodată.

Numele lui adevărat era Giovanni Dellacroce. Iar asta nu știa nici bolognezul, nici libanezul, și cu atât mai puțin fratele meu, care, în povestea asta, îmi pare rău s-o spun, a fost cam fraier, poate din pricina vârstei și a lipsei de educație. Numele lui de scenă era Franco Bruno. Lumea îi zicea Mister Univers, căci obținuse acest titlu de două ori, ambele dăți la începutul anilor '60, sau Maciste, personajul pe care l-a interpretat în patru, poate cinci filme, toate de mare succes, atât în Italia cât și în restul lumii. Se născuse la Pescara, dar de la cincisprezece ani trăia la Roma, într-un cartier din suburbii, Santa Loreto, pe care-l considera propriul său cartier și pentru care simțea uneori o mare nostalgie, cu toate că atunci când a avut noroc la bani și-a cumpărat un căsoi pe via Germanico, unde l-am cunoscut eu în noaptea în care m-au dus acolo.

O noapte care părea o amiază de august și care a fost una dintre cele mai ciudate nopți din viața mea. Bolognezul a sunat la sonerie de câteva ori. O voce din interfon ne-a întrebat cine suntem.

- Prieteni, a zis bolognezul.

Nu i-a răspuns nimeni. Se pare că se stricase interfonul. După o vreme, a sunat din nou și a spus numele sălii de forță și numele, dacă am înțeles bine, unui prieten comun și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, a pronunțat, cu voce tare, numele noastre complete, inclusiv pe al meu.

Abia atunci s-a deschis poarta cea mare și am intrat în mica grădină neîngrijită în care plantele luptau, inclusiv noaptea, pentru un spațiu vital inexistent. Grădina părea mai degrabă un cimitir. Intrarea avea trei trepte de piatră. Am stat acolo destul de mult timp, așteptând să ne deschidă cineva ușa.

Îmi tot vin în minte, printre amintirile acelei nopți, agitația și deopotrivă veselia, o veselie primordială, fără îndoieli sau fisuri care transpăreau pe chipurile prietenilor fratelui meu și încerc să le uit de câte ori reapar, pentru că nu vreau să fiu părtașă la acea bucurie și nici n-o vreau în preajma mea. E o bucurie care seamănă prea mult cu pungășia, cu o explozie de pungășie și, de asemenea, e o bucurie care seamănă cu cruzimea și cu indiferența.

Apoi poarta s-a deschis și am zărit un holișor întunecat în care mi s-a părut că văd o umbră ce se mișca foarte rapid și un vestibul la fel de întunecat, în care am intrat și din care ne-am retras, ca niște copii speriați de o responsabilitate misterioasă și în care am reintrat imediat, rușinați, și din care, inevitabil, am ieșit din nou până când eu am făcut trei pași înăuntru, de astă dată singură, și m-am ciocnit de o mobilă și am întrebat dacă era cineva pe-acolo.

O voce, cea a lui Maciste, a zis să stau liniștită, să nu avansez și să nu mă retrag, iar apoi i-a salutat pe

prietenii fratelui meu, un salut laconic: Bună, ce faceți?, iar în acest ce faceți eu am intuit o imensă fragilitate, o fragilitate asemănătoare celei a unui diavol de mare care cădea de pe un acoperiș, ca și cum acel vestibul întunecat ar fi fost pe fundul mării, iar diavolul ne-ar fi supravegheat de sus, de la jumătatea distanței între fundul mării și suprafață.

Apoi am auzit răspunsul bolognezului și libanezului care ziceau că sunt bine. Și dumneavoastră, domnu' Bruno?, iar Maciste, care nu mai era deasupra și a cărui voce nu mă mai făcea să intuiesc fragilități nesfârșite, a răspuns:

- Cu neajunsurile vârstei, băieți, ce pot să fac?

Iar asta o spunea cu o voce în care nu exista nici o fărâmbă de neajuns, ci mai degrabă contrariul, o voce care acum reverbera în beznă ca și cum aceasta, beznă, ar fi fost o botniță pe care el o smucea cu furie, cu dorința de a ieși afară și a-i înfuleca din două înghițituri pe prietenii fratelui meu, care, în acel moment, lași cum erau, îi spuneau că ei nu mai au ce face acolo, că sperau că totul va merge bine și apoi au plecat urându-ne, lui Maciste și mie, noapte bună, și chiar atunci, în timp ce ei se retrăgeau aproape ieșind în stradă, dincolo de gardul grădinii, poarta casei s-a închis, iar eu n-am văzut pe nimeni care s-o împingă și de asta am avut impresia că o închisese printr-o celulă fotoelectrică sau printr-un mecanism asemănător.

Apoi, m-am trezit scufundată, pentru prima oară de multă vreme, în beznă totală.

Ce s-a întâmplat în continuare e greu de povestit. Vocea lui Maciste m-a condus într-o cameră de la primul

etaj, luminată de un bec slab, ascuns într-un colț. Știu că am urcat niște scări, așa cum știu că am coborât niște scări. Vocea lui Maciste se afla mereu în fața mea, arătându-mi laconic drumul. Nu mi-a fost frică. Am străbătut o galerie întunecată, cu o enormă fereastră ce se întindea dintr-un capăt în celălalt și pe care se putea vedea o parte a grădinii din spate și zidurile înalte acoperite de iederă care despărteau casa de clădirea alăturată. Mă simțeam liniștită. Am deschis o ușă. În pofida a ceea ce-mi imaginam, nu era camera lui Maciste, ci un fel de sală de forță. Sala lui de forță privată despre care îmi vorbiseră prietenii fratelui meu.

Am aprins lumina. Pe o masă de lemn, am observat câteva recipiente cu alifii Vital și diverse creme de corp. Mi-am scos jacheta și am așteptat. După o vreme, lumina s-a reaprins. Doar atunci s-a deschis ușa și l-am văzut pe Maciste.

X

E greu de povestit cum s-a petrecut totul, am mai zis-o. Ce s-a întâmplat, ce am simțit, ce am văzut. Ce s-a putut întâmpla, ce am putut vedea și ce am putut simți. Ce a simțit el nu știu și n-o să știu niciodată.

Era mare și gras. În realitate, însă, Maciste nu era așa. Da, era mare, înalt și lat în piept. Era și gras. Fusesse campion mondial la culturism, iar o mică parte din acea gloriolă încă supraviețuia, dar nu în corpul lui, ci poate în gesturile lui. Corpul său avea culoarea aia alburie a celor pe care soarele nu-i vede niciodată. Era ras în cap, sau poate chelise de tot. Era politicos. Purta un halat negru, foarte vechi, care îi ajungea până la glezne și o pereche de ochelari întunecați care pe fața să mare păreau minusculi.

Îmi amintesc că a înaintat spre mijlocul sălii în care mă aflam, cu pași lenți care lăsau să se înțeleagă că și el se simțea nervos sau încurcat.

M-a întrebat cum mă simt și câți ani am. L-am mințit, așa cum mă înțelesesem cu prietenii fratelui meu, și l-am întrebat de ce i se zice Maciste.

- Ești bine? m-a întrebat.

- Sunt bine și am nouăsprezece ani. De ce ți se zice Maciste?

A căutat pe băjbăite un scaun, iar eu am știut atunci, fără umbră de îndoială, că era orb.

A murmurat încetișor că, la vremea lui, făcuse mai multe filme în care interpretase rolul acestui personaj.

Am rămas mută, nu din pricina răspunsului, ci pentru că mi-am dat seama că mă aflu în fața unui orb. Prietenii fratelui meu nu mă avertizaseră. M-am înfuriat, mi-am zis că sunt niște nenorociți și am fost pe punctul să-mi iau haina și să ies fugind din casa aia. Dar apoi m-am gândit: și dacă nici ei nu știau? O să dau peste cap un plan ambițios – adică ambițios la nivelul nostru – doar dintr-o neînțelegere? O să-l las pe frate-miu să umble de năuc în continuare pe străzile Romei doar dintr-o confuzie care, în plus, n-avea de-a face cu scopurile noastre? Și dacă nimeni sau foarte puțini oameni știau că e orb? Pentru că viața lui Maciste era un mister, după cum mi se povestise, și nici bolognezul, nici libanezul nu se puteau considera ca făcând parte din cercul lui intim, dacă acesta exista.

Exact în acel moment, Maciste a zis:

- Numele meu de scenă era Franco Bruno.

Iar eu mi-am zis: și ce-i cu asta?

Iar el a zis:

- Acum culturismul e considerat un sport, însă când eu îl practicam era o artă... La fel ca magia... A fost o vreme când era considerat o artă, iar magicienii erau niște artiști. Acum e doar o parte din spectacol.

Iar după o lungă tăcere de care am profitat ca să mă gândesc la alte lucruri, am zis:

- Înțeleg ce vrei să spui.

Deși, în realitate, nu înțelesesem nimic, căci, din câte știam, Maciste fusese actor de cinema și campion la culturism, nu magician. Cine știe, poate că îi erau simpatici magicienii.

Auzindu-mă, Maciste s-a întors spre mine și m-a întrebat dacă sunt goală. I-am spus că nu sunt, că mi-am dat jos doar haina.

- Ți-au explicat?... Am nevoie de cineva... Nu știu dacă ți-au explicat.

I-am spus că da, mi-au explicat tot.

- Nu-ți face griji, i-am spus.

Atunci și-a dat jos halatul și l-am văzut gol pentru prima dată. Mi-a zis:

- Vino aici și stinge lumina.

- Nu e nici o lumină aprinsă, i-am zis.

- Vezi pe întuneric?

- Mai mult sau mai puțin, i-am zis.

- Ce ciudat. Dintotdeauna?

- Nu, am zis. Dacă mi s-ar fi întâmplat asta când eram mică, aș fi înnebunit. De puțin timp. După accidentul în care au murit părinții mei.

- Un accident de mașină?

- Da. Nu-mi place să vorbesc despre asta. Părinții mei au murit.

- Îmi pare foarte rău, a zis Maciste.

Am rămas tăcuți, fiecare pe scaunul lui. După o vreme m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. I-am zis că vreau.

Maciste a ieșit din sala de forță mergând cum ar fi mers orice persoană și câteva clipe m-am întrebat dacă

nu cumva mă înșelasem înainte, deși, cum se știe, orbii se mișcă fără probleme într-un spațiu cunoscut.

S-a întors cu o sticlă de Coca-Cola de un litru și jumătate și cu două sticlute mititele de whisky, ca alea care se zice că se dau în avioane sau pot fi găsite în minibarurile de la hoteluri. M-am gândit că a uitat să aducă pahare și am așteptat. Când am văzut că bea direct din sticlă, am făcut și eu același lucru.

– Tu conduceai mașina când au murit părinții tăi?

M-a deranjat că m-a întrebat asta. I-am răspuns că eu nu știu să conduc și că atunci când au murit ai mei, eram acasă, la Roma, cu frate-miu.

– Ciudat, a zis Maciste. Și de atunci poți vedea în întuneric?

– Păi, cam de-atunci, de-a doua sau de-a treia zi.

– Atunci e ceva pe fond nervos, a zis Maciste.

– Nu știu dacă e ceva nervos sau supranatural, și nici nu-mi pasă, am zis.

Apoi, în timp ce se îndrepta spre scaunul său, am văzut o rază de lună, amplă ca un val, care intra în sala de forță. Maciste m-a dezbrăcat. Mi-a pipăit fața și talia și picioarele. Apoi s-a ridicat și s-a dus să caute flacoanele cu creme de corp și alifii.

IX

1870-1871

1871-1872

Am început să merg de două ori pe săptămână în casa lui din via Germanico. Uneori trebuia să aștept mult și bine în fața porții până să-mi deschidă. Uneori nu ne duceam direct în sala de forță, ci treceam pe la bucătărie, o bucătărie de două ori mai mare ca sufrageria noastră, unde Maciste făcea sandviciuri pentru noi doi, specialitatea lui, sandviciuri reci americane așa cum îl învățase să le facă, zicea el, o actriță americană pe nume Dolly Plimpton, din Oregon, cu care jucase într-unul dintre filmele lui, cu pâine feliată, salată verde, castravete, roșii, felii de jambon york, felii de brânză topită și sos de salată de diverse feluri, sosuri pe care el le deosebea după mărimea și volumul tuburilor, și care, toate amestecate, dădeau sandviciurilor un gust aparte, puternic și aparte, ca al sandviciurilor din aeroporturi, zicea el, dar erau bune.

Bucătăria era mare și murdară. Nu pentru că era prea des folosită, chiar dimpotrivă, ci pur și simplu pentru că era nevoie de cineva care să facă fără întârziere o curățenie generală, cineva care să scoată praful care se adunase prin colțuri, pe mese, după ani întregi

de delăsare, poate, însă Maciste nici nu voia să audă de asta.

Baia pe care o foloseam după ce făceam sex era singurul loc din casă cu adevărat curat. Cada era enormă și în loc de perdele avea geamuri glisante, cum se pot vedea prin filme și pe care Maciste le ceruse în mod expres, la fel niște mânere prinse în pereți, de care să te apuci și de care el nu avea nevoie, căci, deși era orb, în interiorul casei sale se mișca de parcă n-ar fi fost.

Alături de cadă se afla o cabină de duș cu un jet puternic de apă rece pe care Maciste îl numea duș norvegian și a cărei ușă era tot de sticlă.

Uneori, în timp ce făceam duș, Maciste se așeza pe un taburet de lemn și se apuca să-și mănânce acolo sandviciurile. Vorbeam de toate. Despre accidentul părinților mei și despre felul în care mă afectase pe mine pierderea lor (și părinții lui muriseră). Despre filmele pe care le văzusem recent (el văzuse ultimul film în urmă cu cincizece ani). Despre lucrurile care se petreceau în afara casei sale.

În realitate, aveam puține lucruri să-i spun.

Când deschidea ușa de sticlă și îl vedeam mâncând, simțeam un gol în stomac, el părea altcineva, un necunoscut, și eu, la fel, păream altcineva, iar lucrul ăsta nu-mi plăcea deloc.

Profitam de situație ca să-i pun tot felul de întrebări, pentru că tăcerea cu care el era obișnuit era pentru mine de nesuportat. Așa am aflat numele lui real, deși, aici, real înseamnă doar o altă irealitate, o realitate mai puțin accidentală, mai cizelată; Giovanni Dellacroce îl chema, și am aflat și datele exacte, de pe vremea când eu încă nu

mă născusem, în care fusese încoronat Mister Italia, și apoi Mister Europa, în cele din urmă Mister Univers, campionul culturismului mondial, mai mult, fusese primul italian care ajunsese într-un campionat organizat la Los Angeles, și am aflat cum călătorise în cele mai cunoscute orașe europene și americane, anii, lunile, zilele, datele exacte, și am aflat că fusese prieten cu diverși oameni politici, artiști faimoși, actrițe de cinema și fotbaliști din echipa națională sau de la Roma și că jucase în multe filme, printre ele trei sau patru (el știa numărul exact, eu sunt cea care-am uitat) în care el era protagonistul, uneori era personajul bun din film, iar alteori cel rău, pentru că asta e legea vieții, spunea el, la început ești întotdeauna cel bun, iar la sfârșit ești întotdeauna cel rău.

Alteori, încercam să mă pierd de una singură prin casa lui și chiar mă pierdeam.

- O să dau o tură prin castelul tău, îi ziceam și o tulleam rapid, înainte ca el să aibă ceva de obiectat sau să-mi interzică.

Casa avea două etaje și era cea mai mare casă pe care o văzusem până atunci (și până acum) pe dinăuntru. Era atât de mare, că părea înrădăcinată în pământ. La etajul doi erau cel puțin patru sau cinci camere goale. La primul etaj se afla camera de zi pe care Maciste o folosea în general pentru a-și face siesta și sufrageria care se transformase într-un soi de pasaj sau de labirint unde se acumulau mobile provenind din alte camere, somiere și saltele, radiatoare electrice, scaune și mese, dulapuri pline de pânze de păianjen pe care se adunau reviste de sport sau de cinema vechi. Totul era aranjat după un plan pe care Maciste nu mi l-a dezvăluit niciodată, deși

nu era greu de ghicit că principala lui utilitate era să elimine obstacolele și capcanele din alte zone ale casei.

Apoi venea bucătăria despre care am vorbit deja și o baie completă cu oglinzile sparte și cu o enormă crăpătură în cadă. Mai era un culoar care dădea într-un vestibul mare și încărcat, plin de perdele inutile, cu o terasă spre grădina din spate și spre pereții caselor vecine. De-o parte și de cealaltă, clădirile păreau normale, însă în spate, în casele cu intrarea prin via degli Scipioni, domnea o tăcere asemănătoare cu cea din casa lui Maciste și nu se auzeau vreodată nici sunetele vreunui televizor sau ale vreunui aparat de radio, nici voci de copii, nici voci de adulți strigându-și copiii sau strigându-se între ei. O dată am auzit țârâitul unui telefon mobil, însă o singură dată.

La etajul doi, pe lângă încăperile goale mai era și camera lui Maciste, mare și întotdeauna cu obloanele trase la ferestre. În cameră era și o oglindă de perete dosită într-un colț, pe care mai demult Maciste o folosisese, cu siguranță, ca să-și privească trupul în întregime și ca să aibă un control zilnic asupra musculaturii sale sau, poate, cine știe, ca să se vadă făcând sex cu actrițe de cinema, căci mai era acolo și un pat imens, cu întărituri de metal făcute special pentru a suporta greutatea proprietarului. În rest, camera avea un aer monahal, de amploare și sărăcie.

Apoi mai erau două băi, una mare în care obișnuiam eu să fac duș și una mică în care ultima menajeră își îngrămădisese ustensilele de lucru, vreo două lighene, o mătură, câteva sticle de leșie, înainte să se care, sătulă de toanele orbului, și să nu se mai întoarcă vreodată.

La capătul culoarului se afla sala de forță unde Maciste părea să-și petreacă cea mai mare parte a timpului,

pedalând la o bicicletă de interior sau ridicând greutatea, cu mintea în altă parte, sau, de cele mai multe ori, tolănit indolent pe o bancă mare de lemn, cu halatul negru pe el, cu ochelarii negri la ochi și cu un prosop alb în jurul gâtului, meditănd la anii lui de glorie, sau poate că zăcea pur și simplu cu mintea goală, măcar de-ar fi fost așa!, negândindu-se la nimic.

Lângă sala de forță era sala de lectură sau biblioteca (așa o numea el) în care nu exista nici o carte, doar două tablouri pictate în ulei. Într-unul era Maciste pe jumătate dezbrăcat, în momentul primirii centurii de campion mondial la culturism. În celălalt tablou apărea Maciste așezat chiar în acea bibliotecă, în spatele unei mese de stejar care se afla încă acolo, îmbrăcat în costum, cu cravată, și cu un surâs fin pe față, ca și cum și-ar fi râs de pictor și de toți cei ce urmau să-i admire pictura, de parcă în spatele tuturor lucrurilor care îl înconjurau se afla un secret pe care doar el l-ar fi știut.

Între cele două tablouri se afla o firidă cu o statueta a Sfântului Pietrino din Seychelles.

- Sfântul Pietrino din Seychelles? Din insulele Seychelles?

- Da, a zis Maciste.

- Dar cine e acest Sfânt Pietrino care a ajuns atât de departe?

- Un sfânt.

- Bine, dar ce fel de sfânt? N-am auzit niciodată vorbindu-se despre el, pare o glumă.

- Nu, nu e nici o glumă, a zis Maciste. Este un sfânt roman, modern, unul născut în Santa Loreto, ca mine, și care într-o zi a plecat să predice în insulele Seychelles, asta-i tot.

Nu prea aveam chef de povești, așa că, în cele din urmă, i-am dat dreptate și am continuat să dau ture prin casă. N-am văzut, în nici o parte a casei, vreun seif. L-am căutat de mai multe ori, dar nu l-am găsit.

XII

$$\frac{1}{2} \frac{d^2}{dt^2} \left(\frac{1}{2} \frac{d^2}{dt^2} \right)$$

Uneori, în timp ce căutam seiful bântuind prin camere și mișcând de la locul lor anumite obiecte pe care apoi le puneam la loc, auzeam sau mai bine zis simțeam prezența lui Maciste, îmbrăcat cu halatul negru sau gol pușcă, mișcându-se în beznă casei, urmărindu-mi pașii, zgomotele aproape imperceptibile pe care le făceam, apărând brusc în spatele meu, înșfăcându-mă și imobilizându-mă, în ciuda precauțiilor pe care mi le luam și a agilității pe care încercam să o imprim mișcărilor mele.

Și atunci, în timp ce stăteam în brațele lui, când mă lua pe sus în întuneric sau în timp ce stăteam sub el sau alături de el în pat sau în sala de forță, unsă până-n ultimul colțișor al trupului meu cu creme de corp, eram recunoscătoare că nu găsisem seiful, că nu-l găsisem încă.

Și uneori îmi închipuiam că aș dormi în fiecare noapte acolo, cu Maciste, îmi imaginam că aș plăti o femeie ca să ne facă puțină curățenie, căci în visele mele nu eram dispusă să fiu sclava lui, îmi închipuiam că-l voi convinge să ieșim din când în când, dacă nu la cinematograf, măcar să ne plimbăm, ca două persoane normale sau ca două persoane care se prefac că sunt normale și

tot prefăcându-se chiar ajung să fie, și tot așa, mă vedeam telefonând o dată pe săptămână, vinerea, de pildă, după un taxi, să ne ia de la poartă și să ne ducă la un restaurant unde să cinăm în voie, conversând pe diverse teme, sau în centru, să cumpăr haine pentru el din magazinele alea speciale pentru grași și grăsuți, și apoi niște haine pentru mine, îmi imaginam că stau la cinema alături de Maciste și îi povestesc filmul, secvență cu secvență, cum se spune că fac însoțitorii orbilor.

Adevărul e însă că am dormit de puține ori în casa lui, și adevărul e că după ce visam o vreme la viața noastră în comun începeam să mă întreb unde naiba o fi seiful.

În zori, când mă întorceam acasă, îi găseam pe fratele meu și pe prietenii lui pe jumătate treziți, și vorbeam despre asta. Bolognezul se precipita, zicea că nu avem chiar tot timpul din lume la dispoziție, și uneori i se părea că ar trebui să intre cu forța în casa lui Maciste, înarmat cu un cuțit sau cu ce-o fi fost, dar când zicea asta începeau toți să tremure ca varga, și el și libanezul și frate-miu, simpla idee îi făcea să tremure, așa că nu-mi era greu deloc să-i fac să se întoarcă la ideea de bază.

Alteori vorbeam despre povestea lui Maciste, despre filmele lui care avuseseră așa un răsunător succes de public. Fratele meu chiar a căutat săptămâni întregi, prin videocluburile din cartier și apoi prin videocluburile din centru, un film care se numea *Maciste împotriva tătarilor* și care, după cum zicea bolognezul, era cel mai bun, dar nu l-a găsit.

Eu m-am bucurat că nu l-a găsit, pentru că îmi făcea rău, un rău anticipat, să-l văd pe Maciste tânăr, când încă nu era orb, avea păr, era slab și musculos. Nu voiam

să-l văd pentru că știam ce urma să se întâmple peste douăzeci de ani. O dată însă am visat acel film. La început se înfruntau două armate într-un podiș ars. Apoi, înăuntrul unui palat, Maciste se lupta cu douăzeci de războinici și îi bătea pe toți. La un moment dat, apărea o femeie îmbrăcată cu o tunică de mătase transparentă și îl săruta pe Maciste. Cei doi stăteau împreună pe culmea unui promontoriu. La picioarele lor, se deschidea un abis, iar spre orizont se ridicau fuioare de fum subțiri. Apoi l-am văzut pe Maciste dormind într-o cameră cu podeaua și pereții de marmură. Și mă gândeam în vis că e doar un film, el nu doarme cu adevărat, se preface că doarme, dar de fapt e treaz și abia atunci mi-am dat seama că Maciste, pe când filma pentru acest film, se afla în prezent, iar eu, cea care vedea filmul sau visa că-l vede, mă aflu în viitor, în viitorul lui Maciste, adică în nimic. Și atunci m-am trezit.

Oricum, preferam să-l văd așa cum era când mă duceam să-l vizitez la el acasă, de două ori pe săptămână.

La coafor, lucrurile nu mergeau prea bine. Cu toate că, în anumite aspecte, mergeau mai bine ca înainte. În general, veneam la coafor moartă de somn și, întreaga zi, mă purtam ca o somnambulă. O dată, șefa, care era o femeie înțeleghătoare, m-a târât până în baie și mi-a ridicat mânecile bluzei căutând urme de înțepături pe brațe.

- Nu mă droghez, i-am zis.

- Ce se întâmplă cu tine, Bianca? Ești tot mai rău, pe zi ce trece.

- Dorm prost, i-am zis.

Era adevărat. Treceau săptămâni întregi în care dormeam trei sau patru ore pe noapte.

O dată am vrut să-l întreb pe Maciste cum își pierduse vederea. Bolognezul și libanezul mă preveniseră să nu-i pun niciodată o întrebare de felul ăsta. Se spunea că ultima persoană care își arătase curiozitatea în legătură cu orbirea lui Maciste se alesese cu două coaste rupte. Dar nu avertismentul lor m-a oprit. Știam că Maciste nu va ridica niciodată mâna asupra mea. A fost însă ceva care m-a oprit, altă chestie.

Adesea mă gândeam că era mai bine că orbise, așa n-o să mă vadă niciodată, n-o să-mi vadă niciodată fața, fața pe care o aveam când eram cu el, care nu era nici o față de târfă, nici de hoată, nici de spioană, ci numai fața cuiva care așteaptă, fața cuiva care, de fapt, așteaptă să se întâmple totul, de la o vorbă bună până la o declarație esențială.

Vorbe bune n-au fost prea multe, căci Maciste nu era prea vorbăreț, însă au fost gesturi amabile. N-a existat nici o declarație esențială, sau n-a fost vreuna care, în acel moment, să mi se pară așa, deși cu trecerea timpului am ajuns să-mi reamintesc fiecare vorbă a lui Maciste într-o anume cheie, ca pe o punte nesigură ce ar fi trebuit să mă ducă, în mod necesar, în altă parte, de parcă el ar fi fost un mecanism profetic destinat numai mie, chestie despre care știu foarte bine că e falsă, deși uneori, nu foarte des, tot îmi place să cred că e așa, chiar și în prezent, când nu mă mai mint la fel de des ca altădată, dar câteodată tot o mai fac.

Restul timpului îl dedicam căutării seifului.

Un seif care mi se părea din ce în ce mai tare o invenție a prietenilor fratelui meu, un seif care exista doar în mințile lor criminale, criminale și bezmetice, căci, la urma urmelor, pe atunci și mintea mea era criminală, dar eu nu mi-am pierdut capul căutând ceva ce nu există.

Eu nu eram bezmetică, dimpotrivă, ce simțeam eu era o liniște stranie, ca și cum înainte de a ajunge în vechiul căsoi al lui Maciste din via Germanico aş fi alergat, aş fi fugit de câteva luni bune, poate chiar de ani întregi, iar din momentul în care am pășit peste pragul casei lui, din momentul în care l-am văzut gol, imens și alb, ca un frigider stricat, totul s-a oprit (sau eu m-am oprit brusc), iar lucrurile au trecut într-o altă viteză, o viteză imperceptibilă, egală cu liniștea.

Uneori mă uitam la ei, la fratele meu și la prietenii lui, îi priveam cu ochi inocenți și eram tentată să le spun:

– Seiful nu există decât în mințile voastre înfierbântate.

Îmi era teamă însă să încerc să-i conving. Mi-era teamă ca nu cumva să mă creadă și dup-aia să nu mai existe nici un motiv, în afara banilor, pentru vizita mea

săptămânală în casa lui Maciste. Nimeni nu m-ar fi oprit să-l vizitez. Era un câștig suplimentar care merita efortul. Știu însă că dacă aș fi continuat să-l vizitez, fără un pretext oarecare, lucrul ăsta m-ar fi terminat.

Spre deosebire de ochii fratelui meu și de cei ai prietenilor lui, ochii lui Maciste nu erau inocenți. Purta ochelari negri aproape tot timpul. Uneori, desigur, și-i scotea și mă privea sau se prefăcea că mă privește. Iar atunci eu începeam să tremur, închideam ochii și îl îmbrățișam sau încercam să-l îmbrățișez, treabă întotdeauna dificilă, dat fiind diametrul său. Într-o zi, bolognezul mi-a zis:

– Nenorocitul ăsta te-a înnebunit de cap, găsește seiful și să terminăm o dată.

Nu era așa de prost cum părea. Și, în felul lui, avea dreptate. Problema era, însă, că eu nu mai știam ce e drept. Deși el avea dreptate.

Altădată mi-a zis:

– Gândește-te la viitor, gândește-te la tot ce ne așteaptă în viitor.

Cu asta însă se înșela. La urma urmelor, eu mă gândeam mereu la viitor. Mă gândeam atât de intens încât prezentul ajunsese să fie parte din viitor, partea lui cea mai stranie. A-l vizita pe Maciste însemna tocmai a mă gândi la viitor, a asuda, a pătrunde în camere complet scufundate în întuneric, însemna a mă gândi la viitor. Un viitor care semăna cu orice cameră din casa lui Maciste, însă era ceva mai luminos și cu mobilele acoperite cu cearceafuri vechi sau cu cuverturi, ca și cum stăpânii casei (o casă și ea din viitor) plecaseră în călătorie și nu voiau ca praful să se depună peste lucrurile lor.

Ăsta era viitorul meu și așa mă gândeam eu la el, dacă ce făceam eu se putea numi gândire (și dacă lucrul la care mă gândeam se putea numi viitor).

De cele mai multe ori însă preferam să nu mă gândesc la nimic. Stăteam multă vreme cu mintea goală de orice gând, aplecată peste pervazul uneia dintre ferestrele care dădeau spre grădina din spatele casei, goală, cu pielea încă lubrifiată, contemplând noaptea și stelele, zidurile caselor din vecinătate.

Uneori, auzeam un sunet ciudat care străbătea întunericul ca o linie de cretă, iar Maciste zicea că e şuieratul unui șoim care trăia într-o casă abandonată din cartier, deși eu n-am auzit vreodată ca un șoim să trăiască într-un oraș așa de mare, însă la Roma se petrec chestii dintr-astea, lucruri bizare care scăpau pe atunci înțelegerii mele, dar pe care le acceptam cu o naturalețe care astăzi mă surprinde și adesea mă scoate din minți: o naturalețe înfiorătoare, ca și cum a fi delincventă ar presupune să tremuri tot timpul pe dinăuntru, ca și cum a fi delincventă ar aduce după sine o senzație de vinovăție amestecată cu una de imensă plăcere, care mă făceau, de pildă, să râd fără motiv, în momentele cele mai puțin indicate, sau care mă aruncau într-o tristețe fulgurantă, o tristețe la purtător, nu mai lungă de cinci minute, pe care, din fericire, o puteam ascunde fără mari probleme.

Pe de altă parte, acasă totul era neschimbat.

În câte-o noapte în care nu-l vizitam pe Maciste, lăsam ușa deschisă pentru unul dintre prietenii fratelui meu, îl primeam cu lumina stinsă și ochii închiși, pentru că nu voiam sub nici o formă să știu care dintre ei e, făceam amor mecanic și câteodată aveam mai multe

orgasme, iar asta îmi provoca atacuri de furie virulente și surprinzătoare care mă făceau apoi să plâng amar.

Prietenul fratelui meu mă întreba atunci dacă mă simt rău, dacă am pățit ceva, dacă sunt supărată, și înainte să continue cu întrebările, chestie care m-ar fi făcut să ghicesc care dintre ei era, îi spuneam să tacă din gură sau făceam șșșșt, iar el tăcea și continua să mă reguleze fără să mai scoată o vorbă, într-atât de convingătoare sau de lămuritoare sau de descurajatoare ajunseseră gesturile pe care le adoptasem.

Căpătasem o putere aproape supranaturală, m-am gândit o dată (deși în secunda următoare am făcut bășcălie de ce-mi trecea prin cap), o putere care-i obliga pe șarlatanii ordinari ca bolognezul să tacă, sau îi făcea mormânt pe cei oricum tăcuți, ca libanezul, o putere care-i amuțea dintr-odată pe cei morți de curiozitate, o putere care crea un spațiu artificial de liniște și întuneric, în care eu puteam să plâng și să mă chircesc de durere, fiindcă nu-mi plăcea ce făceam, un loc în care puteam să fug de câte ori voiam și în care puteam să mă plimb (sau să pipăi suprafața realității cu buricele degetelor) fără să-mi fac vreo iluzie, fără să mă înșel pe mine însămi, fără să cunosc însemnătatea tuturor lucrurilor, dar cunoscând prea bine cum se termină ele, știind de ce lucrurile stau cum stau, cu o luciditate pe care n-am mai avut-o de atunci, cu toate că uneori o ghicesc încă acolo, pitită înăuntrul meu, micșorată, destrămată, din fericire pentru mine, dar mereu înăuntrul meu.

XIV

În orice caz, continuam să caut seiful.

Mă tot plimbam prin casă și mă uitam prin toate colțurile și îndărătul tablourilor, așa cum îmi spusese rădă fratele meu și prietenii lui, dar seiful nu apărea deloc.

Numai murdărie, praf, pânze de păianjen, bucăți de tencuială, bucăți de tapet cruțate de trecerea timpului, mai albicioase, mai apropiate parcă de culoarea lor originală, deși, după ce le examinam, aveam senzația că aceste bucăți dreptunghiulare se degradaseră cu totul, ca și cum paloarea sau frăgezimea lor ar fi fost o boală degenerativă rară.

Întreaga casă părea vie în cursul incursiunilor mele de căutare a seifului. Vie în decădere, vie în abandon. Dar vie.

Apartamentul meu, de pildă, nu mi se părea decât un apartament, din ce în ce mai mic, poate un apartament în care rămăseseră ecourile a mii de ore de emisiuni de televiziune, din când în când ecouri ale vocilor părinților mei, a tatei și a mamei, însă locul nu era nimic altceva decât un apartament, adică un loc mort.

Casa lui Maciste nu era un loc mort. Casa lui Maciste era o promisiune și o boală, iar eu dădeam roată

promisiunii și bolii și simțeam pe propria mea piele momentul în care corpul meu sau viteza pe care o imprimam eu însămi corpului meu trecea dintr-o stare într-alta, promisiunea iridescentă, boala, o cădere sau o plutire oblică, deambulând, atingând totul cu vârfurile degetelor, până ce auzeam vocea lui Maciste care mă chema, care mă întreba unde sunt.

În anumite momente, nu-i răspundeam. Îmi puneam o palmă peste gură și începeam să respir pe nas, trăgând în piept puțin aer, strictul necesar, așteptând ca el să înceapă să mă caute, chiar mai discret ca mine, furișându-se prin coridoarele întunecoase ale casei și localizându-mă datorită respirației mele sau datorită căldurii pe care o emitea corpul meu, n-am știut niciodată, și atunci totul o lua de la capăt.

Pe de altă parte, suma de bani pe care mi-o dădea după fiecare vizită a început să fie din ce în ce mai generoasă. Uneori îl urmăream, crezând că lua banii direct din seif, dar, de fapt, îi scotea dintr-un sertar din bucătărie, iar acolo se afla mereu aceeași sumă, o sută cincizeci de euro, ca să mă plătească pe mine și pe femeia sau pe adolescenta (n-am văzut-o niciodată, căci ea venea ziua, iar eu noaptea) care îi cumpăra de-ale gurii dintr-un magazin de cartier și care, uneori, îi lăsa mâncare gătită în recipiente de plastic.

Într-o noapte de care mă jenez astăzi i-am spus că sunt îndrăgostită de el și l-am întrebat ce simțea pentru mine.

Nu mi-a răspuns. M-a făcut să țip de fericire în sala lui de forță, dar nu mi-a răspuns. Înainte de a pleca, la cinci dimineața, rănită în amorul meu propriu, i-am spus

că probabil povestea noastră se va termina curând. I-am spus-o în hol, în timp ce apăsam cu o mână clanța ușii. Când ușa s-a deschis și-n hol a intrat lumina unui felinar de pe via Germanico, mi-am dat seama că eram singură.

Vreme de câteva zile nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la el cu ură. Când ne-am întâlnit din nou, ca să-l enervez, l-am întrebat cum orbise.

- Într-un accident.

- Ce fel de accident? am zis.

- Un accident de mașină. Eram împreună cu niște prieteni. Doi dintre ei n-au mai putut povesti.

- Și cine conducea?

În acel moment, Maciste m-a privit ținând în ochi, cu ochii lui stinși, ca și cum chiar m-ar fi văzut, și a zis că nu mai are chef să vorbească despre subiectul ăsta.

L-am văzut ridicându-se cu dificultate și îndepărtându-se fără să ezite spre ușa deschisă. Am rămas mult timp singură, căzută pe băncuța de lemn, cu corpul strălucind de alifii, așteptându-l și gândindu-mă la ale mele, la viitorul care se deschidea ca o oglindă a prezentului sau ca o oglindă a trecutului, dar se deschidea, fără îndoială, m-am tot gândit până m-am plictisit și am adormit.

În acea epocă, visam mult și uitam imediat aproape toate visele. În realitate, viața mea era ca un vis. Uneori mă așezam la una dintre ferestrele casei lui Maciste și mă gândeam la vise și la viață, ceea ce însemna că mă gândeam la visele pe care le uitam cu promptitudine și la viața mea care semăna cu un vis, și nu ajungeam nicăieri, nimic nu se clarifica în capul meu, însă simplul fapt că o făceam, că mă gândeam la vise și la viață, îmi lua o greutate incertă de pe inimă, sau de pe ce numeam eu

inima mea, inima unei delincvente, a unei persoane fără scrupule sau cu niște scrupule atât de strâmbe încât nu le recunoșteam ca fiind ale mele.

În acele momente, din pieptul meu se auzea un geamăt de ușurare. Respiram și surâdeam ca și cum tocmai aș fi ieșit dintr-o mare profundă, fără aer, cu buteliile de oxigen inutile. Și imediat după asta simțeam nevoia să plec de la fereastră, să fug și să caut o oglindă în care să-mi privesc propria față, o față pe care eu o știam zâmbitoare, despre care știam că n-o să-mi placă, o față feroce și fericită, dar care era chiar fața mea, fața pe care o aveam, cea mai bună dintre multe alte fețe strâmbe, o față care apăruse după moartea părinților mei, o față care ținea de cartierul meu unde era mereu zi și de casa lui Maciste unde mă jucam cu destinul meu, însă unde destinul meu, pentru prima oară, era în întregime al meu.

Desigur, nici una dintre aceste certitudini, nici una dintre aceste senzații nu dura prea mult, slavă Domnului, căci altfel aș fi murit sau aș fi înnebunit. Zburam și halucinam, însă din când în când aveam picioarele bine înfipite în pământ. Iar atunci mă gândeam la seif, la banii și la bijuteriile pe care Maciste le păstra acolo și la viața care ne aștepta, pe mine și pe fratele meu (și într-un fel și pe nefericiții lui prieteni) când vom reuși să dăm, în cele din urmă, de comoară, o comoară care în mâinile lui Maciste era inutilă, pentru că el, din punctul nostru de vedere, avea toate cheltuielile acoperite și nici nu mai era tânăr, iar noi, în schimb, aveam toată viața înaintea și eram mai săraci ca șobolanii.

Iar în aceste momente, nu știu de ce îmi imaginam monede de aur, nu aur pur și simplu, ci monede de aur.

Un seif negru și insondabil ca burdihanul lui Maciste, în care se aflau, strălucitoare, monedele de aur pe care le adunase filmând filme cu gladiatori. Viziunea era istovitoare. Și, de asemenea, inutilă.

Într-o noapte, în timp ce făceam amor, Maciste m-a întrebat ce culoare avea sperma lui. Eu aveam în minte monedele de aur, iar întrebarea lui, nu știu de ce, mi s-a părut dintre cele mai pertinente. I-am spus să își scoată penisul. Apoi i-am dat jos prezervativul și l-am masturbat câteva secunde. Am rămas cu mâna plină de spermă.

- E aurie - i-am spus. Ca aurul topit.

Maciste a râs.

- Nu cred că poți vedea pe întuneric, a zis.

- Pot să văd, i-am răspuns.

- Eu cred că sperma mea se face pe zi ce trece tot mai neagră, a zis.

Am stat câteva momente și m-am gândit la ce voia să spună cu asta.

- Nu fi ipohondru, i-am zis.

Apoi m-am dus la duș, iar când m-am întors, Maciste nu mai era în cameră. Am plecat să-l caut în camera de forță, fără să aprind nici o lumină. Nu era nici acolo. Așa că m-am așezat pe verandă și am stat așa o vreme, privind grădina și umbrele zidurilor de alături.

Adevărul e că sperma lui Maciste nu era aurie.

Nu-mi mai amintesc momentul exact în care mi-am dat seama că nu voi cheltui niciodată comoara lui Maciste pe flecușete drăguțe. Știu doar că la puțină vreme după ce mi-am dat seama de asta, am închis ochii și am plecat să-l caut pe Maciste prin casă. L-am găsit în biblioteca

fără cărți, așezat sub imaginea Sfântului Pietrino din Seychelles, și m-am suit pe el, am făcut amor cu amantul meu sau cu șeful meu, pentru mine era același lucru, fără să zic nimic și fără să simt nimic.

Înainte să se crape de ziuă, când m-am întors acasă, în taxi, am simțit că mor.

O săptămână fără să-l văd pe Maciste mi se părea o eternitate. Atunci când încercam însă să îmi imaginez o viață completă alături de el, nu vedeam nimic: o imagine decolorată, peretele unei camere nelocuite, amnezie, lobotomie, corpul meu despicat, făcut bucăți.

Pe de altă parte, acasă lucrurile nu mergeau bine. Frate-miu părea dus cu capul, era din ce în ce mai tembel, din ce în ce mai slab, iar prietenii lui vorbeau numai despre seif.

Într-o dimineață i-am spus fratelui meu:

- Pe zi ce trece ai o moacă tot mai perversă.

- Uite cine vorbește! mi-a răspuns.

Într-o altă zi, i-am examinat brațele, căutând înțepături sau alte semne, așa cum îmi făcuse șefa mea de la coafor și n-am obținut nici un rezultat în afară de un râs sec, ca și cum din gâtul lui ar fi ieșit râsetul părinților noștri morți pe acea uitată șosea din sud.

Atunci a început să mi se facă frică.

- Nu râde, i-am zis.

- Iar tu, nu fi caraghioasă! a zis el.

Cred că nu aveam putere nici să ne certăm.

- De ce ți-e frică? i-am zis în altă zi.

Nu mi-a răspuns, însă după mutra lui, oricine și-ar fi dat seama că îi era frică de tot, de prietenii lui, să-i țină pe ăștia cu noi în casă, de viitorul care nu părea să-i aducă ceva bun, de trista lui condiție de orfan, în plus și șomer.

Altădată, l-am auzit plângând, închis în baie, în vreme ce bolognezul și libanezul se uitau la televizor și îi criticau furibunzi pe cei de pe ecran. Aplauze și râsete și observațiile sarcastice ale bolognezului și fratele meu plângând în baie, discret, ca un animal rușinat și mort de frică și de frig, căci, pentru el (frig și frică) erau același lucru. Când a ieșit, l-am întrebat discret ce-a pățit. Mi-a zis că n-a pățit nimic, însă noaptea s-a închis din nou în baie și, cu toate că de data asta nu l-am mai auzit plângând, mi-am dat seama că poate ceda nervos în orice clipă.

Era greu însă să-mi pară rău de el, prinsă la mijloc, cum eram, între Maciste și manevrele celor doi care aveau un singur scop: seiful din casa de pe via Germanico. Așa că nu pot spune că îmi părea rău. Și asta i-am spus și lui Maciste, fără să mă gândesc la ce ziceam. I-am spus că l-am găsit pe fratele meu plângând și că n-am simțit nimic. Am terminat de făcut amor, iar când i-am zis ce i-am zis, Maciste și-a întors spre mine fața lui enormă și albă și din nou am avut impresia că mă privește.

- Ai început să înnebunești, a zis.

L-am întrebat dacă el crede că asta e bine sau rău. A zis că e întotdeauna rău să înnebunești, mai puțin în cazurile în care nebunia e o modalitate de a scăpa de o durere insuportabilă. Iar atunci am vrut să-i zic că poate

chiar sufăr de o durere insuportabilă, însă înainte ca el să spună ceva, m-am răzgândit.

- Sunt bine. Nu sufăr de nici o durere insuportabilă. Nu am înnebunit.

Într-o după-amiază, Maciste s-a îmbolnăvit și am rămas cu el toată noaptea, să-l îngrijesc. Avea febră, dar nu voia să chemăm medicul. Mi-a ordonat să îi pregătesc un litru de ceai de mușetel cu lămâie, pe care l-a băut apoi însoțit de o mare cantitate de miere și s-a pus în pat, să-i iasă boala prin toți porii.

Când a adormit, mi-am dat seama că n-o să mai am vreodată așa o ocazie să găsesc seiful. Așa că m-am apucat să-l caut încă o dată, cameră cu cameră. Nu-mi amintesc în ce moment mi-a trecut prin cap că seiful trebuie să fie în spatele tablourilor lui Maciste, sau în spatele portretului Sfântului Pietrino din Seychelles. Le-am dat jos, unul câte unul, cu inima bubuindu-mi în piept. În spatele tablourilor nu era nimic, doar zidul camerei, aflat în diverse stadii de conservare sau deteriorare. Am căutat și în sala de forță, în baia sălii de forță, între bucățile de faianță (să văd dacă e vreuna care se poate scoate), în bucătărie, pe sub covoarele din sufragerie și în holul de la intrare, prin spatele unor perdele inutile.

Restul nopții mi l-am petrecut în sufragerie, într-un fotoliu, sub una dintre puținele veioze din casă care funcționau, citind reviste și dormitând.

La patru dimineața o voce m-a trezit din somn. M-am dus în cameră la Maciste. Vorbea în somn. Spunea ceva despre o stradă. A zis cuvântul trapez. Apoi a adormit la loc. I-am pus mâna pe frunte. Transpira. M-am gândit că e semn bun.

Am stat câteva minute în picioare lângă ușă și l-am privit, fără să mă pot hotărî să stau sau să mă întorc în sufragerie. În acel moment am știut, fără umbră de îndoială, că nu eram îndrăgostită de el. Totul mi s-a părut limpede ca lumina zilei și amuzant ca o emisune tv și puțin mi-a lipsit să nu mă pun pe plâns chiar acolo.

Nu m-am întors în sufragerie, ci în sala de forță, unde am stat fumând și privind în întuneric. Apoi m-am ridicat (mă așezasem pe podeaua sălii de forță) și am luat din nou casa la puricat, cameră cu cameră, înarmată cu o lanternă, până ce n-a mai rămas nici un colțișor netrecut în revistă.

La opt dimineața, când nu mai era nevoie de lanternă, am știut cu siguranță că nu exista nici un seif. Banii lui Maciste, dacă chiar avea bani, erau la bancă, nu în casă. Și cu asta s-a terminat totul pentru mine.

Maciste a fost bolnav o săptămână. Noaptea îi luam temperatura, iar febra nu-i părăsea în ruptul capului trupul mare și alb. O dată i-am zis că mă duc la farmacie să-i cumpăr analgezice și antibiotice. I-am cerut cheia, pentru că nu voiam să se ridice din pat să-mi deschidă ușa, însă el a refuzat, mai întâi cu delicatețe, ca și cum n-ar fi vrut să mă jignească, apoi cu vehemență, ca și cum n-aș fi știut cu cine stau de vorbă. Eu știam însă foarte bine cu cine vorbesc.

– Nu-mi trebuie decât un ceai, a zis.

I-am lăsat un ceainic cu apă caldă la îndemână și am plecat. Era duminică, iar în metrou nu era aproape nimeni. Când am ajuns acasă, toată lumea dormea. Am făcut cafea, mi-am pregătit o cană de cafea cu lapte și am fumat ultima țigară. În noaptea aia am visat ceva destul de ciudat, deși, dacă mă gândesc mai bine, nu era chiar atât de ciudat.

Am visat că Maciste era iubitul meu și că ieșeam să ne plimbăm împreună prin Campo dei Fiori. La început, eu eram îndrăgostită nebunește de el, însă pe măsură ce ne plimbam, Maciste nu mi se mai părea o persoană

interesantă. Mi se părea, așa cum mergeam, braț la braț, prea gras, prea bătrân, prea neîndemânatic, în timp ce, în jurul nostru, tinerii roiau în jurul statuii lui Giordano Bruno sau flatau spre via dei Giubbonari sau înspre piazza Farnese, fără ca, prin aceasta, numărul celor care se precipitau în Campo dei Fiori să se micșoreze vreo clipă, mai degrabă dimpotrivă. Și atunci eu îi spuneam lui Maciste că nu mai pot să fiu iubita lui. Iar el întorcea capul spre mine și spunea: e bine, e bine, e bine așa, cu un fir de voce în care la început aveam impresia că detectez o oarecare tristețe, un nivel de disperare minim, în fine, o formă de disperare neobișnuită în cazul lui, o voce în care mai apoi simțeam și un fel de mândrie, ca și cum Maciste, de fapt, ar fi fost mândru de mine.

Și atunci el îmi spunea adio. Iar eu, nedumerită, nu știam ce să fac, mi-era teamă în special să-l las acolo, în mijlocul mulțimii din Campo dei Fiori, singur și orb, însă apoi mă îndepărtam, copleșită de remușcări, însă tot mă îndepărtam, iar când mă aflam la vreo zece metri distanță de el, mă opream și îl priveam și doar atunci Maciste începea să meargă, clătinându-se (căci, în realitate, era foarte gras și foarte mare), și se pierdea în mulțime, cu toate că, din pricina înălțimii sale, asta se întâmpla ceva mai târziu, doar spre final pierdeam din vedere capul lui enorm și rotund.

Și asta era tot. Maciste pleca, iar eu rămâneam singură și mă vedeam pe mine însămi plângând în timp ce traversam podul Garibaldi, la întoarcere acasă. Când ajungeam în piazza Sonnino, mă gândeam că trebuie să caut un loc unde să mă duc, trebuia să fac rost de un loc unde să stau, o slujbă nouă, trebuia să fac lucruri, ca să nu mor.

Și atunci m-am trezit, iar în noaptea aia am vorbit cu prietenii fratelui meu și le-am spus că Maciste avea bani, dar eu nu mai vreau să știu nimic despre asta. Le-am vorbit despre seiful inexistent. Le-am spus că există. Le-am spus că nimeni nu-l poate deschide cu excepția lui Maciste și că unica metodă prin care ei l-ar putea obliga să-l deschidă ar fi tortura, însă nici asta n-ar fi sigură, fiindcă Maciste putea suporta durerea cea mai atroce pe care ei, bieți delincvenți de mâna a paispea, și-ar putea-o imagina. Maciste putea suporta durerea și putea trăi o viață întreagă în durere.

Prietenii fratelui meu m-au ascultat în tăcere, copleșiți de perspectiva căii pe care le-o arătam. Sau copleșiți de calea îngrozitoare pe care o intuiau.

Și apoi a răsărit soarele, iar eu am luat micul dejun, am făcut un duș și am ieșit din casă. M-am dus până în via Germanico. Maciste nu mai era în pat. Nu știu dacă s-a mirat sau nu să mă vadă la ora aia. I-am spus că am venit să-l vizitez pentru ultima oară. De fapt, nu să-l vizitez, pentru că asta presupunea, de obicei, trupuri goale, sex, lungi ore de tăcere în casa lui întunecată, ci să mă despart de el, și nu aveam de gând să mă mai întorc vreodată.

- Pleci într-o călătorie?

- Da, am zis. O să încep o viață nouă.

Nu m-a întrebat unde aveam de gând să plec. M-a rugat să-l aștept o clipă. Când s-a întors, mi-a dat un plic cu bani.

- Mulțumesc, am zis, în timp ce lăsam plicul pe un raft, încercând să nu fac nici cel mai mic zgomot. Știam că Maciste nu va fi surprins să-l găsească acolo.

După asta, m-am dus la coafor și după ce am vorbit cu șefa, mi-am luat o zi liberă și am plecat să dau ture prin oraș. M-am întors acasă spre seară. Bolognezul și libanezul se uitau la televizor, însă oricine i-ar fi privit cu atenție, și-ar fi dat seama că erau duși. Nu în sufrageria noastră, ci într-o autogară sau într-un aeroport. Nu sub lumina noastră, ci scăldați într-o lumină roșie care părea să emane de pe o altă planetă.

Frate-miu se uita și el la televizor, așezat într-un fotoliu din spatele canapelei. Am făcut cafea pentru toți patru, le-am servit-o și apoi le-am zis că trebuie să plece. Nu păreau să înțeleagă ce le spun. Fratele meu însă nu a protestat nici el, și atunci am știut că am câștigat.

După o vreme, le-am spus din nou să plece. Să-și vadă emisiunea până la sfârșit și dup-aia să-și facă bagajele și să se ducă.

– Și unde să ne ducem? a întrebat bolognezul.

L-am privit ca și cum fața lui n-ar fi avut piele și ca și cum nici fața mea nu ar fi avut piele.

– La Maciste acasă, i-am răspuns. Totul s-a terminat. În clipa în care se termină emisiunea, vreau să vă cărați.

Și când s-a terminat emisiunea, pe care am văzut-o în întregime, fără să pierd nici măcar reclamele, m-am proțăpît în mijlocul sufrageriei, am stins televizorul, și ei se uitau la mine fără să se ridice de pe canapea și le-am zis că o să ies să dau o tură prin cartier și că poate o să mă abat și pe la comisariatul de poliție și că atunci când o să mă întorc acasă la mine nu vreau să-i mai găsesc acolo.

Și atunci i-am zis fratelui meu să vină cu mine și, în mod surprinzător, frate-miu s-a ridicat și a venit. Ne-am plimbat prin Trastevere până ce a început să se întunece.

- Ne ducem la poliție? m-a întrebat frate-miu.

I-am răspuns că nu cred că e necesar. Am intrat într-un bar și am cerut două sandviciuri și două cafele cu lapte. Vorbeam vrute și nevrute.

Când ne-am întors acasă, prietenii lui plecaseră.

- Sper să nu-i mai văd în viața mea, a zis fratele meu înainte să se închidă în camera lui și să înceapă să plângă.

După multă vreme, noaptea aia a fost cu adevărat întunecată și fragilă, străbătută de temeri, și toți cei care am stat treji în noaptea aia eram ființe slabe, obosite, simțind nevoia să mai privim o dată răsăritul soarelui, claritatea tremurătoare a pieței Sonnino.

Desigur, multe zile după aceea, am tot așteptat o veste proastă. Citeam presa (nu în fiecare zi, pentru că nu aveam bani să cumpărăm ziarul zilnic), mă uitam la televizor, ascultam, la coafor, știrile de la radio, cu teama de a da peste ultimul chip al lui Maciste, azvârlit pe jos, într-o baltă de sânge (sângele lui rece), și alături de el să văd fotografiile tip buletin ale bolognezului și libanezului, privindu-mă cu nostalgie din pagina de ziar sau din ecranul televizorului nostru care acum era chiar al nostru și nu al părinților noștri morți, ca și cum fotografiile lor, asasinii și victima, asasinul și victimele, ar fi fost un semn că în exterior e încă furtună, o furtună care nu se aduna pe cerul Romei, ci în noaptea Europei sau în spațiul dintre o planetă și alta, o furtună fără zgomot și

fără ochi de furtună care să vină din altă lume, o lume pe care nici sateliții ce se învârtesc în jurul Pământului nu o pot capta și unde exista un loc care era locul meu, o umbră care era umbra mea.